

Δρχ. 2

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 482-483

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΕΤΟΣ Κ

ΤΗΛ. 628.280

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐν ὁμοφρονίᾳ συνεργασίᾳ. Φωτογραφία ληφθεῖσα τὴν 17-12-65 μετὰ συνδιάσκεψιν νυκτερινὴν ἐπὶ θεμάτων σοβαρῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

M H N Y M A

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε».

*Τέκνα ἐν Κυρίῳ προσφιλέη καὶ ἐπιπόθητα,
Χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Σωτῆρος, παρ' ἡμῶν δὲ διάπυρος εὐχή καὶ συγχώρησις.*

αὶ πάλιν ἐφέτος οἱ κώδωνες τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς Ὁρθοδόξιας θὰ ἠχήσωσι χαρμῶνως ἐξαγγέλλοντες τὴν μεγίστην τῶν Ἑορτῶν, τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· πάλιν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία λαμπροφροῦσα θὰ πανηγυρίσῃ τὸ κοσμοϊστορικόν γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, «**παρ' ᾧ οὐκ ἔστι παραλλαγή ἢ τροπῆς ἀποκρίσματος**».

Οἱ αἰῶνες θὰ διαδέχωνται ἀλλήλους· τὰ περιστάτικα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ἴδια καὶ κοινά, θὰ ἐναλλάσσωνται καὶ ἡ ἀστάθεια θὰ ἀποτελῇ πάντοτε τὸ χαρακτηριστικόν γνώρισμα τῶν γηίνων εἰς τὸ ἀενάως κυλιόμενον ρεῦμα τῆς ἱστορίας αὐτῶν. Ἐκεῖνο δ' ὅμως, τὸ ὁποῖον θὰ προβάλῃ πάντοτε ἀνώτερον τῆς μεταβολῆς τῶν ἐπιγείων, καὶ ἀνεπηρέαστον τῆς φθορᾶς τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, εἶναι τὸ κοσμοσωτήριον μέγα ἔργον τῆς προσοικειώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τῆς θείας Ἑνσαρκώσεως. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ οἱ Ἀγγελοὶ ἐξύμνησαν ὡς «**Δόξαν ἐν ὑψίστοις Θεῶ**» ἀνήκουσαν, ἀνέθορεν ἐκ τῶν πενιχρῶν Σπαργάνων τῆς θείας Φάτνης, καὶ ἐτελειώθη ἐπὶ τοῦ αἱμορράντου Ἰκρίωματος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Γολγοθᾶ, χάρις εἰς τὴν ἀπειρον θείαν φιλανθρωπίαν. «**Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον**» (Ἰωάν. Γ', 16).

Ναὶ· «**ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη καὶ ἡ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**», ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων ἐν

ψαλμοῖς ἡδυφθόγοις ἐξηγγέλθησαν κατὰ τὴν θείαν Γέννησιν, ὡς δῶρα θεόδοτα τῶν εἰλικρινῶν λατρευτῶν τοῦ θείου Βρέφους, καὶ ὡς ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ «**τῶν ἐν καινότητι ζωῆς περιπατούντων**».

Ὅπου πόλεμοι βροτολοιοί, ὅπου μάχαι καὶ ἐριδες ἐσωτερικαί, ὅπου σχίσματα καὶ παρασυναγωγαὶ ἐκκλησιαστικά, ἐκεῖ οἱ κάκιστοι οἰωνοί, ὅτι ἀπέστη ἡ «**εὐδοκία**» τοῦ Εἰρηναρχοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἡ φθορὰ καὶ ἡ κακοδαιμονία θὰ βασιλεύσῃ ὅσονούπω, ἐὰν μὴ προφθάσῃ καὶ σῶσῃ τὴν κατάστασιν μίᾳ εἰλικρινῆς μετάνοια.

Ἀνάγκη δὲ εἶναι νὰ ἀποδείξωμεν τὰ παγκοίνως γνωστά. Τὰ λεγόμενα χριστιανικά ἔθνη, ἔρμαια τῶν παθῶν, τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς ἀπιστίας, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμπαίζουν ἀλλήλα, τὴν εἰρήνην δῆθεν ἐπαγγελλόμενα, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι, τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς τρόπου φυγαδεύοντα. Συμφέροντα καὶ ἰδιοτέλεια κατωτέρας σημασίας ἐσκήρυναν τὰς καρδίας τῶν κρατούντων τῆς Γῆς, ὥστε δίκαια μεγάλα, μεγαλωστί βοῶντα ἀπόδοσιν, νὰ κατακρατῶνται ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ ἀσυστόλῳ καταπατήσῃ παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου νόμου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐσωτερικῶς ὁσημέραι ἐπὶ τὸ χεῖρον διαβιβρωσκομένη καὶ σπαρασσομένη ὑπὸ σχισμάτων καὶ μερισμῶν, διανύει ἡμέρας χαλεπωτέρας πάσης παλαιότερας ἱστορικῆς περιόδου. Καὶ τὸ μέγα ἀπειλούμενον κακόν, ἐνεκα τῆς ἀβελτηρίας τῶν κρατούντων τοὺς οἴακας αὐτῆς, εἶναι νὰ ἴδωμεν τὸν Ἀγρίον Μονιὸν τῆς Παπικῆς κακοδοξίας εἰσπηδῶντα ἀκωλύτως εἰς τὴν νοσητὴν ἄμπελον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἀνασπῶντα

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ὑπεγόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διότι θὰ σε σθῶσι, λέγει, αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ὁμοδούλων τῶν, ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων θὰ ζητηθῶσι εὐθύναι τῆς ἐνταῦθα ζωῆς. Διότι ἐάν ὅταν μία πόλις κρίνηται ἐνώπιον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀρχόντων, φρίσσουν ὅλοι, ἀκόμη καὶ οἱ εὐρισκόμενοι ἐκτὸς κινδύνου, ὅταν ἡ οἰκουμένη ἅπασα δικάζεται ἐνώπιον τοιοῦτου κριτοῦ, ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκη μαρτύρων, οὔτε ἀποδείξεων, ἀλλ' ἄνευ τούτων ὧν καὶ πράξεις καὶ λόγους καὶ διανοήματα φέρει εἰς τὸ μέσον, καὶ δεικνύει πάντα, ὥς ἐν εἰκόνι τινί, καὶ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔκαμαν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀγνοοῦσιν αὐτά, πῶς δὲν εἶναι ἐπόμενον πᾶσα δύναμις νὰ κλονῆται καὶ νὰ σαλευθῇ; Διότι, ἐάν δὲν ἐσῴρευτο ποταμὸς πρὸς μηδὲ ἄγγελος παρίσταντο φοβεροί, μόνον δὲ προσκαλούμενοι οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοι μὲν ἐπηνοῦντο καὶ ἐθαυμάζοντο, ἄλλοι δὲ παρεπέμποντο εἰς κρίσιν ἀδόξως, διὰ νὰ μὴ ἴδωσι τὴν δόξαν τοῦ

Θεοῦ, (διότι ὡς ἀρθῇ λέγει, ἐκ τοῦ μέσου ὁ ἀσεβής, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου) καὶ τοῦτο μόνον ἦτο ἡ κόλασις, πικρότερον ἀπὸ πᾶσαν τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἰδοῦ ἢ στέρησις τῶν τοιούτων ἀγαθῶν δὲν θὰ ἐκέντα τῶν καταδικασθέντων καὶ ἀποκλήρων τὰς ψυχάς; Διότι τοῦτο πόσον μέγα κακὸν εἶναι τώρα μὲν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραστήσωμεν διὰ τοῦ λόγου, τότε δέ, ὅταν ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα, θὰ μάθωμεν σαφῶς. Σὺ δέ, παρακαλῶ, πρόσθετε τώρα καὶ τὴν κόλασιν, καὶ μὴ θεώρει μόνον ἀνθρώπους, οἵτινες ἐντρέπονται καὶ σκεπάζουσι τὸ πρόσωπον καὶ πρὸς τὰ κάτω νεύουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰς τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ ἀσβεστον πῦρ ὁδὸν σύρονται θεώρει, καὶ πρὸς αὐτὰ φέρονται τὰ βασανιστήρια τοῦ Ἰδοῦ, καὶ εἰς τὰς αὐστηράς καὶ σκληράς παραδόνται δυνάμεις, καὶ ταῦτα πάσχουσι, καθ' ὃν καιρὸν στεφανώνονται καὶ διακηρύσσονται καὶ εἰς τὸν θρόνον παρίστανται τὸν βασιλικὸν πάντες, ὅσοι τὰ ἀγαθὰ ἐπραξαν καὶ ἄξια τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐργάσθησαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Οἱ Ἀδελφοί τοῦ Παραρτήματος Τυρνάβου κατόδυνοι μᾶς ἐπληροφόρησαν, ὅτι τὴν 9ην Ὀκτωβρίου ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ Ἀνδρομάχη Σκουμπῆ, οἰκοδόποινα ἐπιλέκτου οἰκογενείας τῆς κοινῆς Τυρνάβου. Τὴν ἀειμνηστον, ἀπουσιάζοντος τοῦ ἱερέως Λαρίσης, ἔσπευσεν νὰ κηδεύῃ ὁ ἐν Θεοῦ κη ἐφημερεύων Ἀρχιμ. Ἰλαρίων Βασιλογλου, ὅστις διὰ καταλλήλου ἐπικηδείου λογιδρίου ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πολλαπλὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ἡ μεταστῆσα προσέφερεν ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας.

Τὸ περιοδικὸν συλλυπεῖται θερμῶς τοὺς οἰκείους τῆς μεταστάσης καὶ εὐχεται πρὸς Κύριον τὰ προσήκοντα διὰ τὴν ἐν αὐλαῖς δικαίων κατάταξιν τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

ἀπὸ ρίζης τὰ πολύκαρπα κλήματα, ἅπερ ἐφύτευσεν μὲν ἡ Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, μετὰ πολλῶν δὲ κόπων καὶ αἱμάτων ἐκαλλιέργησαν οἱ θεόπνευστοι ἡμῶν Πατέρες.

Στῶμεν, ὅθεν, τέχνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου, ὡς καλοὶ καὶ εὐορκοὶ ὀπλῖται παρατάξεως Κυρίου, προσπιστάι τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς προγονικῆς εὐσεβείας, διότι «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Στῶμεν ἔτοιμοι πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης ληστρικῆς ἐπιθέσεως· στῶμεν ἔτοιμοι πρὸς πᾶσαν θυσίαν, ἥτις ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας προσφερομένη ἀναμφιβόλως θέλει προσπορίσει ἡμῖν τὴν θείαν «εὐδοκίαν», ἥτις ὡς ἑπαθλον τοῖς καλῶς ἀθλοῦσι συνεπιφέρει ἀείποτε καὶ τὴν ἐνδόμυχον «εἰρήνην», ἣν πᾶσα θεοφιλὴς ψυχὴ ἐν εὐφροσύνῃ ἐσωτερικῇ αἰσθάνεται ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος αὐτῆς.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Νηπιάσκοντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❧

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Τὰ βαδύτερα αἵτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυηλιαστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιώτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Σεβασμιώτατε, πρ. Ἀργολίδος

«Καιρὸς τοῦ σιγᾶν, καιρὸς τοῦ λαλεῖν». Ἐν δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ, καθ' ὃν πολεμεῖται ἡ πατροπαράδοτος εὐσέβεια, διὰ τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρὸ 40 καὶ πλέον ἐτῶν, καὶ ἐπιχειρεῖται, ὑπὸ τῶν πονηρομένων ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ νοθεύα Αὐτῆς, ἢ «ἡ σιωπὴ» συγκατάθεσιν σημαίνει, τότε ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἔργου τῆς παρανομίας δὲν εἶναι φανερά «προδοσίᾳ τῆς ἀληθείας», καθὼς βεβαίουν οἱ Θεοφόροι Πατέρες; Μάτην ὁμως φροντίζει ἡ ἀποστασία». Μάτην αἱ καταχθόνιαι καὶ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ πονηροῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν κινεῖνται! Μάτην ὁ «βύθιος δράκων», ὁ «ὄφις ὁ ἀρχαῖος» ὁ καλούμενος «διάβολος καὶ Σατανᾶς», ὁ πλανῶν τὴν «οἰκουμένην ὅλην», πολεμεῖ τὴν ὁγιαίνουσαν πίστιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ! (Ἀποκ. ιβ' 9). Ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν τῇ ἀποκαλύψει αὐτοῦ προβλέπει, ὅτι οἱ πιστεύοντες ὀρθοδόξως εὐσεβεῖς «αὐτοὶ ἐνίκησαν τὸν (διάβολον) διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν, ἄχρι θανάτου» (Ἀποκ. 11). Διότι δυνατωτέρα παντὸς ἐστὶ ἡ εὐσέβεια καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς, ἐλέγχοντα ἢ δίκην» (Σοφ. Σολ.).

Σεβασμιώτατε

Τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα ἀπαθῶς καὶ μετὰ πόνου καρδίας καὶ ἄλλους ψυχικοῦ, διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν, τῆς μητρὸς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ παραπλανωμένου ἡμῶν εὐλογημένου Ἐθνους, σαφέστατα φανερῶνουν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι «τὸ κινδυνευόμενον σήμερον» εἶνε αὕτη ἡ ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ ἡμῶν ἁγία Πίστις διὰ τὴν ὁποίαν προεῖπεν ὁ Κύριος «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔλθων, ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς Γῆς» (Λουκ. 18.8.). Ἀφ' ἑτέρου δὲ, ὅτι ἡ Σὴ Ἱεραρχία, ἐνεπλάκη εἰς τὰ θανατηφόρα δίκτυα τοῦ ἐβραϊομασσωνισμοῦ, διὰ μέσου τοῦ νεωτερισμοῦ εἰς τὸ ἐορτολόγιον! Οἱ μὲν ἀρχιεποὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως, Πατριάρχαι, Ἀρχιεπίσκοποι, Ἀρχιερεῖς διὰ τὸ ἐπιτύχουν εὐχερέστερον τὸν ἀνόσιον, ἀντίχριστον καὶ ἀντεθνικὸν σκοπὸν τῶν, διέδωσαν σκοπίμως, ὅτι διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ, ἐπιτυγχάνεται τάχα ἡ ἀκριβεστέρα ἀποκατάστασις τῶν ἐορτῶν εἰς τὰς ἡμερομηνίας τῶν! Ἡ δὲ Σὴ Ἱεραρχία ἐνέπεσεν εἰς τὴν παγίδα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Πονηροῦ καὶ διέπραξεν ἀκουσίως τὸ προεσχεδιασμένον ὑπὸ τῆς ἀθέου Μασσωνίας ἐγκλημα τοῦ σχίσματος ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ ἐπισταμένως καὶ ἀντιληφθῇ καλῶς, ποῖας ἀνεμὸς πνέει πα-

γερός ἀπὸ τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως, ποῖα τὰ μελανά σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται, εἰς τὸν ὁρίζοντα, κατὰ τῆς μιᾶς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ποῖος ὁ σκοπὸς καὶ ποῖα τὰ πρόσωπα τὰ πρωτοστατοῦντα εἰς τὸ κινῶδες καὶ βλάσφημον ἔργον τῆς ἀλλοιωσεως καὶ ἀνατροπῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, ποῖα εἶναι ἡ κατάστασις ἡ σημερινὴ τῶν ἐπὶ μέρος ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν καὶ ἂν ἐπετρέπετο, ὑπὸ τὴν ἐκτάκτως ἀνώμαλον καὶ τοικυμιάωδη καὶ ζοφώδη σύγχρονον πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν, οἰαδήποτε μεταβολὴ ἢ μετακίνησις τῶν καλῶς κειμένων «ὁρίων» ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων! Παρῆλθον ὁμως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐπαράτου τούτου νεωτερισμοῦ 40 καὶ πλέον ἔτη! Πῶς ἀνέχεται ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς ἡ Σὴ Ἱεραρχία τὸ βάρος τοῦ «defacto» ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος; Πῶς ἀνέχεται νὰ γίνεταὶ συγκοινωνὸς εἰς τὸ ἔργον προφανὸς τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἀθέων ὁργάνων αὐτῆς; Πῶς δὲν ἀναλογίζεται τὴν φοβερὰν θέσιν αὐτῆς ἐναντι τοῦ Κυρίου, τοῦ Ὁποίου τὸ Ὄνομα τὸ Ἅγιον βλασφημεῖται καὶ οἱ θεόφρονες Πατέρες καταφρονεῖνται; Καθὼς ἀναφέρεται εἰς παρομοίαν περίπτωσιν, ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ; «Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Σαμουὴλ ἄκουε τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ σου, καθ' ἃ ἂν λαλήσωσι σοί· οὐ οὐ σὲ ἐξουθενήκασιν ἀλλ' ἡ ἐμὲ ἐξουθενήκασιν τοῦ μὴ βασίλευσιν με ἐπ' αὐτῶν»! (βασιλ. Α. 87). Πῶς δὲ ἡ Σὴ Ἱεραρχία, καθὼς προαναφέραμεν, δὲν ἐννοεῖ πόσον παροργίζει τὸν ἅγιον Θεόν, ἡ ἀποστασία ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων Αὐτοῦ, καθὼς ὁ Προφητὰνᾶς κηρύττει: «ἐξουθενώσας πάντας τοὺς ἀποστατοῦντας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων σου». Καὶ διατὶ ἐπιμένει τὸ ψεῦδος, τὴν πλάνην, τὴν ἀσέβειαν, «τὸ βδέλυγμα» τοῦ νεωτερισμοῦ, νὰ ζῇσῃ «ἐν τόφῳ ἁγίῳ» ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου; Καὶ πῶς δύνει τρέμει ἡ Σὴ Ἱεραρχία πρὸ τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας τοῦ Παντοδυνάμου καὶ Ἀοράτου καὶ εὐλογητοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν; ἐνεργοῦσα κατὰ τὴν προφητικὴν φωνήν, διὰ τοῦ βεβήλου νεωτερισμοῦ «τὸν φυρμόν», τοῦτέστι τὴν σύγχυσιν, τὴν νοθεύαν τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου; Καὶ ἀφοῦ ὁ νεωτερισμὸς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀγίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν ἐκκλησίᾳ γίνεται πρόξενος συμφορῶν, καθὼς οἱ ἅγιοι Πατέρες βεβαίουν καὶ περὶ τοῦ ὁποίου προαναφέραμεν, διατὶ ἀδιαφοροῦν οἱ Σοὶ Ἱεράρχαι, ὅσοι δὲν εἶναι μεμνημένοι εἰς τὴν ἀντίχριστον ἐβραϊομασσωνίαν, διὰ τὴν ἐπικρατούμενην ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν καὶ τοῦ ἀσεβοῦντος λαοῦ «δαμόκλειον σπάθην» τῆς δικαίας ὁργῆς τοῦ Κυρίου;

Ὡ! οἱ «ποιμένες» (βοᾷ ὁ Προφήτης Ἰερემίας) «οἱ διασκορπίζοντες καὶ ἀπολλύντες τὰ πρόβατα τῆς νομῆς μου, φησὶ Κύριος» διὰ τοῦτο τάδε λέγει

Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ ἐπὶ τοὺς ποιμένας τοὺς ποιμένοντας τὸν λαὸν μου. Ὑμεῖς διεσκορπίσατε τὰ πρόβατά μου καὶ ἀπώσατε αὐτά, καὶ οὐτε ἐπεσκέψασθε αὐτά, ἰδοὺ ἐγὼ ἐκδικήσω ἑφ' ὑμᾶς, κατὰ τὰ πονηρὰ ἐπιτηδεύματα ὑμῶν, φησὶ Κύριος» (Κεφ Κγ' 1-2). Διότι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου δὲν εἶνε μόνον μισητὸν τὸ ἔργον τῆς ἀσεβείας, (ὡς εἶνε ὁ νεωτερισμός) ἀλλ' ἐξ ἴσου εἶνε μισητὸς καὶ ὁ ἀπεργαζόμενος τὴν ἀσέβειαν καὶ μὴ μετανοῶν, καθὼς ἡ Σοφία τοῦ Σολομώντος ἀναφέρει: «ἐν ἴσῳ γὰρ μιστὰ Θεοῦ καὶ ὁ ἀσεβῶν καὶ ἡ ἀσέβεια αὐτοῦ»! (Κεφ. Ιδ. 9.)

Δὲν ἠσέβησαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ Μελέτιος Μεταξάκης καὶ οἱ συνεργοὶ αὐτῶν, συνεργοὶντες ἀθέσμως εἰς τὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν αἰρετικὴν ἀγγλικανικὴν ἐκκλησίαν; Καὶ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου, οἱ πρωτοστατοῦντες κακοδόξως εἰς τὸν νεωτερισμὸν κληρικοὶ οὗτοι, δὲν ἀπεφάσισαν ἐν τῷ καλουμένῳ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ, σειρὰν ἀντεκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων, ἀπαρχὴ τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, καταλύοντες τὸ Πανσεβάσμιον ἑορτολογικὸν καθεστῶς τῶν 7 ἁγίων οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων, ὡς προσενημονεύσαμεν; Δὲν ἠσέβησαν ὁ μετὰ τὸν Μελέτιον, μασσῶνος ἐπίσης Πατριάρχης Βασιλείας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα τῶν συζητητέων ζητημάτων ἐν τῇ μελλούσῃ Πανορθοδόξῳ Συνόδῳ, ὑπῆρξε τελεία ἀνατροπὴ «τῶν δριῶν ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν» ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ καθὼς λεπτομερέστερον προαναφέραμεν; Δὲν ἀσεβεῖ σήμερον ἀνυστόλω;, ὁ προκαθήμενος τοῦ σεπτοῦ θρόνου τῆς Ὀρθοδοξίας Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος; (ἐλέφ Τρούμαν) ἐπέβη αὐτοῦ, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ τοῦ λαοῦ; Καὶ χωρὶς φόβον Θεοῦ δὲν καταπατεῖ θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας συμπροσευχόμενος μετὰ τῶν προτεσταντικῶν, αἰρετικῶν καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ τούρκου Ἰμάμη ἐντὸς τουρκικοῦ τεμένους; Δὲν ἀντήλλαξε τὸ «προδοτικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας φίλημα» μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα; Καὶ ἐνῷ ἡ προπαγάνδα τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐβραϊομασσωνίας ἐπέτυχε νὰ διασπάρῃ τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα, ἐν τῇ θεῇ λατρεῖᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας μετὰ τὸν ἐπάρατον νεωτερισμὸν, καὶ νὰ δημιουργήσῃ διὰ τῶν μνημονευθέντων ὁργάνων αὐτῆς, τὸ ὑφιστάμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ἔγλημα τοῦ σχίσματος», τώρα ποῖος δὲν διακρίνει, ὅτι διὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ ταγγελέντος δημοσίου ὡς μασσῶνου πρὸ 30ετίας καὶ πλέον, ὅτι παρομοίως ἐπιχειρεῖται ἡ πλήρης σύγχυσις καὶ νοθεύα καὶ κατὰ τὴν προφητικὴν γλῶσσαν ὁ «φυρμός» τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ὑπερκάλου κάλλους καὶ αἰγλῆς τῆς δόξης τῆς ὀρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀθέου μασωνίας διὰ τοῦ ὁργάνου αὐτῆς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατὰ τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστεως καὶ Ὀρθόδοξου μητρὸς Ἐκκλησίας σήμερον ἐντείνεται! Καὶ ὡς τοιοῦτος θηρεύων μᾶλλον «τὴν δόξαν πρὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ τὴν δόξαν παρὰ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀγίου Θεοῦ, δὲν διστάζει νὰ προβαίνει εἰς δημοσιογραφικὰς συνεντεύξεις καὶ δηλώσεις εἰς τὸν τύπον, αἰτίνες, τὸν ἀποκα-

λύπτουν ὅτι πᾶν ἄλλο εἶναι παρὰ Χριστιανὸς! Ἰδοὺ ἡ αὐτοῦσιος συνέντευξις αὐτοῦ.

«Δηλώσεις τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα πρὸς τὴν Βατάν».

Τὸν πατριάρχην τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐπεσκέφθη ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς Βατάν κ. Ἀχμέτ Ἐμὶν Γιαλμάν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Πατριάρχης ματαξὺ τῶν ἄλλων εἶπεν «ὅτι ἡ κατάληψις τῶν τόπων αὐτῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἡ ἐπὶ 500 ἔτη παραμονὴ τῶν εἰς τὴν Σταμπούλ εἶνε δώρημα Θεοῦ, ὅπως ἔταξεν εἰς τοὺς Τούρκους νὰ παίξουν εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κόσμου, ὅλον τὸν ὅλον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης»! Ἀναφερόμενος κατόπιν, ὁ Πατριάρχης εἰς ἐν κήρυγμά του ἐν Ἀμερικῇ εἶπεν. «Ἀπατώμεθα καὶ ἀμυρτάνομεν, ἐὰν νομίζωμεν, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶνε ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν Μουσουλμανισμὸν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν Θεὸν τῶν καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶνε Διαμαρτυρόμεναι, Καθολικαί, Βουδισταί. Σκοπὸς καθὲς θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ ἐχθρότης εἰς τὴν θρησκείαν ἀντίκειται πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας».

Ἀκολούθως ὁ Πατριάρχης ἐξέθεσε τὰ τῆς μεταβάσεώς του, εἰς τὸ Ἐγιοῦλ, ὅπου προσσηχῆθη μετὰ τὸν Ἰμάρη. «Τὸ πεδίου τῆς πραγματικῆς θρησκείας. εἶπεν εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλωσύνη. Ἡ πολιτικὴ μετὰ τὰ πάθη τῆς δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὴν θρησκείαν. Ἐὰν οὕτως ἀντελαμβάνοντο τὴν θρησκείαν οἱ βιοῦντες ἀνέκαθεν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, πᾶσαι αἱ συμφοραὶ δὲν θὰ ἀπεσοβύντο;» Ὁ Κύριος Ἐμὶν Γιαλμάν ἐτόνισεν «ἡ φωνὴ αὕτη μᾶς ἔρχεται διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τοῦ Φανάριον, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας αὐτὰ ἔλεγε πάντοτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν» ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Χρόνος» τῆς Κων/πόλεως, 20 Μαρτίου 1949.

Μέσα εἰς τὰς δηλώσεις αὐτάς, εἰς τὰς ὁποίας προβάλει εἰς Οἶκον νικὸς Πατριάρχης ὑπάρχει καὶ μία σχέσις μετὰ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον κηρύττει «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον; (Ἰωαν. γ' 16). Ὑπάρχει καμμία σχέσις μετὰ τὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔδωκε μετὰ τὴν λαμπροφύρον Αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν εἰς τοὺς Ἁγίους τοῦ μαθητᾶς «πορευθέντες, εἰς τὸν κόσμον πάντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. 16-15-16). Ὁ Οἰκουμενικὸς οὗτος πατριάρχης ὡς διάδοχος θεωρούμενος τῶν ἁγίων ἀποστόλων, μετὰ τὰς δημοσιογραφικὰς αὐτὰς δηλώσεις, ποῖαν ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἐκεῖνοι, ἀπὸ τοῦ Κυρίου παραγγέλλοντος «πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν»; (Ματθ. ΚΗ 19). Κηρύττουσιν οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι «καὶ ἡμεῖς τεθεσμεῖα καὶ μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου» (Α' ἐπισ. Ἰωαν. δ' 14). Κηρύττει καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πα-

τριαρχίας ούτε ὀλίγον, ούτε πολύ, ὅτι καὶ τὰ αἰρετικὰ διάφορα συγκροτήματα, ὅτι ἔχουν τὴν ἀξίαν των, τοῦτέστιν, ὅτι σώζουν τὸν χριστιανὸν, καὶ ἡ εἰδωλολατρεία, ὅτι βελτιώνει τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀποδείξη ὅτι ὡς ὄργανον τῆς εἰδωλολατρικῆς μασσωνίας, ἐκκληροῖ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς τοῦτέστι τοῦ ἀντιχρίστου καὶ ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ», ἀλλ' «ἐκ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλεῖ», καθὼς βεβαίως ὁ αὐτὸς ἱερὸς εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α' Ἰωαν. δ' 5 - 6)! Ὁ αὐτὸς ἱερὸς εὐαγγελιστὴς καὶ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ λαλῶν προλέγει χαρακτηριστικῶς περὶ τῶν τοιούτων ποιμένων ὅτι «παιδιά ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν καὶ καθὼς ἡκούσατε, ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται καὶ νῦν ἀντιχριστοὶ πολλοὶ γέγονασιν, ὅθεν γινώσκουμεν, ὅτι ὥρα ἐσχάτη ἐστίν, ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν μεμενῆκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν, ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν» (Α' Ἰωαν. β' 18 - 19) καὶ κηρύττων τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία καὶ μόνον σφῆζει τὸν ἄνθρωπον καὶ βεβαίουν αὐτὸν βοᾷ :

«..... Οἶδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμέν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ Πονηρῷ κεῖται. Οἶδαμεν δέ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἦκει (ἔχει ἔλθει) καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν, ἵνα γινώσκουμεν τὸν ἀληθινόν» καὶ ἐσμέν ἐν τῷ ἀληθινῷ ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ, Οὗτος ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος· τεκνία φυλάξατε ἐαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων. (Α' Ἰωαν. Ε 19 - 21). Ἀλλὰ ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος προσκαλέσας, ἀπὸ τῆς Μιλήτου τοὺς «πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας» τοὺς ἐν Ἐφέσῳ εἰς αὐτοὺς καὶ δι' αὐτῶν καὶ ἀπαντὰς τοὺς ποιμένας καὶ κληρικοὺς διαμαρτυρόμενος, ὅτι μετὰ δακρύων ἡμέρας καὶ νυκτὸς δὲν ἔπαυσε διδάσκων «δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκου» «τὴν ἔνθεον μετάνοιαν καὶ πίστιν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν... κηρύττων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» διαμαρτυρόμενος δέ ὅτι, οὐδὲν παρέλειψεν ἀπὸ ὅσα εἶνε συμφέρον τῆς ψυχῆς, νὰ διδάξῃ καὶ ἀναγγέλλῃ «πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ» ὁμολογεῖ, ὅτι εἶναι «καθαρὸς ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων» καὶ παρηγγέλλει μετὰ πόνου ψυχῆς, λέγων τοὺς κινδύνους τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν «ἐτεροδιδασκάλων» αἰρεσιωτῶν ψευδοποιμένων λέγων : «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ Ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθηκε ἐπισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Του αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Δι' ὃ γρηγορεῖτε...» (Πραξ Ἀπ Κ. 17 - 20 - 21 - 26 - 31).

Φιλοδοξεῖ ὁ Πατριάρχης οὗτος ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἔνωσιν μὲ τὴν παπικὴν αἰρετικὴν ἐκκλησίαν! Καὶ διὰ τὴν παραπλάνησιν τὸν ὁρθόδοξον λαόν, δηλοσιεύει, ὅτι δὲν πρόκειται «περὶ ἐνώσεως τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ περὶ ἐνότητος δῆθεν αὐτῶν»! Καὶ ἀποφασίζει νὰ ἄρῃ τὸ σχίσμα τὸ ἐπικρατοῦν ἀπὸ ἐννέα καὶ πλέον αἰώνων, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀρθῶσιν οἱ ἱστορικοὶ λόγοι οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-

σίαν νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν Δυτικὴν τοῦ Πάπα Ἐκκλησίαν, ὡς αἰρετικὴν καὶ νὰ ἀναθεματίσῃ αὐτήν! Καὶ τὴν ἄρσιν αὐτὴν τοῦ σχίσματος σπεύδει νὰ κάμῃ ἐπισήμως, ἄνευ κοινῆς πρὸς τοῦτο ἀποφάσεως ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1965 καθὼς ἀνέγραψεν ὁ τύπος! Ἀπαρνέεται ποτὲ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία, τὰς αἰρέσεις αὐτῆς καὶ πλάναις ἀπὸ τοῦ «φιλιόμβε» μέχρι τοῦ «ἀλαθήτου» τοῦ Πάπα καὶ «τῆς ἀσπίλου» συλλήψεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου κ.λ.π.; Καὶ ἐφ' ὅσον εἶνε γνωστὸν καὶ ἀπὸ τοῦ μηνύματος, τὸ ὁποῖον ἐξέπεμψεν ὁ Πάπας, ἀπὸ τῆς Ἀγίας Βηθλεέμ, ὅτι ἡ παπικὴ Ἐκκλησία, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀπαρνηθῇ ἑαυτὴν καὶ προσκαλεῖ ἔχουσα ἀνοικτὰς τὰς θύρας, νὰ εἰσελθῶν αἱ πλανώμεναι διάφοροι ἐκκλησίαι, χωρὶς νὰ ἀφίσταται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπολυταρχίας καὶ τοῦ Ἑωσφορικοῦ αὐτῆς φρονήματος περὶ τοῦ «πρωτείου» πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ προσέγγισις τῶν δύο ἐκκλησιῶν, χωρὶς νὰ μειωθῇ τὸ κύρος τῆς ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδοξίας; Καὶ δὲν εἶνε ἐντεχνος ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς πατρῴας εὐσεβείας καὶ καταχθόνιος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἀφανῆς ἐνέργεια τὰ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κηρυττόμενα, «ὅτι ἡ ἄρσις τοῦ σχίσματος, δὲν συνεπάγεται καὶ ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἐπισφραγίζει τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης»; «Ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» εὐχεται ἡ μήτηρ ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καθ' ἐκάστην, ὡς πλουτοῦσα τὴν δαψιλῇ χάριν καὶ δωρεὰν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καὶ κατέχουσα τὴν ἀλήθειαν παρακαλεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν Δομήτορα Αὐτῆς Σωτήρα ἡμῶν Θεόν, ὅπως κατανάσῃ τὰς διανοίας τῶν πλανωμένων, μὲ τὴν ἀκτίνα τοῦ φωτὸς τῆς θεογνωσίας καὶ προσέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν! Αὐτὸ εὐχεται ἡ Ὁρθόδοξία τῶν Πατέρων ἡμῶν, τὸ ὁποῖον συνεπικυροῦντος τοῦ Κυρίου θὰ ἐπιτευχθῇ ἐν μιᾷ τῶν οὐχὶ μακρῶν ἀφ' ἡμῶν ἡμερῶν κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ Κυρίου καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν δολερὰν ἐνέργειαν καὶ ἀντορθόδοξον καὶ κατὰκριτον σπουδὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου! Ἡ ἐνότις ὅμως καθ' ὃν τρόπον προβάλλει ταύτην ἐσπευσμένης ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας δὲν ἐνέχει τὸν «δόλιον» σκοπὸν τῆς ὑποταγῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Παπικὴν καὶ τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ αἰρέσεως τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας; Ἀλλὰ «τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος καὶ τί συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν»; (Β' Κορ. 6 - 14). Ἡ τοιαύτη δὲ ἐνέργεια δὲν ἰσοδυναμοῖ πρὸς προδοσίαν τῆς ἀληθείας; Δέχεται ὅμως ὁ Κύριος τὸν ἐπιχειρούμενον στραγγαλισμὸν τῆς ἀγίας Αὐτοῦ ἀληθείας ἀπὸ μέρους τῶν λατινοφρονούντων ἀποστατῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν; Δέχεται τὴν κοινωνίαν μετὰ αἰρετικῶν καὶ τῆς κακοδοξίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας; Οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ οἱ θεῖοι Πατέρες ρητῶς καὶ αὐστηρῶς δὲν ἀπαγορεύουν τὴν μετ' αὐτῶν θρησκευτικὴν ἐπικοινωνίαν; Ἀλλὰ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ θαύματα πλείστα τοῦτο δὲν βεβαιοῦν; Ὅτε ἡ Κέρκυρα Ἐνετοκρατεῖτο Ὁ ἀρχιναύαρχος τοῦ Ἐνετικοῦ στόλου, Ἀνδρέας Πιζάνης ἐξήγησε καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Πάπα νὰ πῇθη θυσιαστήριον (ἀλτάριον) ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

ΣΩΦΡΟΝΙΖΟΝΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Τὰ ἐγκλήματα τῶν ἀτόμων οὐχὶ μόνον τοὺς διαπράττοντας αὐτὰ βλάπτουσι καὶ τὴν δυσφημίαν καὶ τιμωρίαν αὐτῶν προκαλοῦσιν, ἀλλὰ πολ- λάκις καὶ ὁλοκλήρους λαοὺς καὶ πόλεις εἰς κινδύνους καὶ εἰς καταστροφὰς ἐκθέτουσι. Τοιούτοτρόπως ἡ μὲν ἄρπαγὴ τῆς Ελένης τοῦ Μενελάου ὑπὸ τοῦ ἀκολάστου Πάριδος ὁλόκληρον τὴν Τρωάδα κατέστρεψε καὶ τὸν βασιλικὸν οἶκον τοῦ Πατρός του Πριάμου ἀνέτρεψε, τὸ δὲ ἐγκλημα τῆς δολοφονίας τοῦ Ἀνδρόγεω υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνως ἀπαντας τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν σκληρῶς ἐτιμώρησε. Διότι ἐπτά νέοι καὶ ἐπτά Παρθένοι τῶν Ἀθηνῶν προσδιοριζόμενοι διὰ κλήρου ἀπήγοντο κατ' ἔτος εἰς Κρήτην, καὶ κατεκλείοντο εἰς τὸν ἐκεῖ ἀδιέξοδον λαβύρινθον, ὅπου, κατὰ τὰς μυθικὰς παραδόσεις, κατετρώγοντο ὑπὸ

τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος. Ὁ Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος ἠρνεῖτο λέγων, ὅτι δὲν ἀνέχεται τοῦτο ὁ Ἅγιος. Ὁ Δόγης ἐπιμένων παρέταξε ναυτικὸν ἄγημα ἀπὸ τοῦ λιμένος μέχρι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου, καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἡ εἰσοδος τῶν τεχνητῶν (μαστόρων), ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ναυτῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν ἐπιχειρεῖτο, εὐρέθησαν ὅλοι εἰς τὴν θάλασσαν, τὰ Ἑνετικά πλοῖα κατεστράφησαν καὶ κεραυνὸς πεσὼν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Δόγῃ ἐν Βενεΐᾳ κατέκαυσε τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἀνηρτημένην προσωπογραφίαν του. Καὶ οὕτω ἐματαιώθη ἡ πρόθεσις τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα.

Ὁ λατινόφωνος Πατριάρχης Βέκκος ἀφικόμενος εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος μετὰ τοῦ ὁμόφρονός του Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου ζητοῦντες νὰ ἐπιβάλουν τὸ αἰρετικὸν μνημόσυνόν των, οἰκτρῶς ἀπέτυχον! Εἰς μὲν τὴν Ἱ. Μ. Ζωγράφου, κατέκαυσαν ἐν τῷ τοῦ Πύργου 28 Ὁσιωμαστράς Πατέρας ἀρνού- μένους τὴν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν· ἐπίσης εἰς τὰς Καρυὰς, προσέβησαν εἰς σφαγὰς, καὶ εἰς τὴν Ἱ. Μ. τῶν Ἰβήρων ἐπνίξαν εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης νέους ὁμολογητὰς Πατέρας! Εἰς δὲ τὴν Μεγίστην Λαύραν, ἔνθα ὑπεδεχθῆσαν αὐτοὺς καὶ συνελειτούργησαν, ἐπηκολούθησεν τὸ φορικτὸν γεγονός ὅτι τρεῖς προϊστά- μενοι νὰ μείνουν ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἀδιάλυτοι μετὰ τὴν φοβεράν καὶ τραγικὴν αὐτῶν ὄψιν! Ταῦτα πάντα θέλει νὰ ἀγνοῇ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, μολονότι ἐξημέτισε, πρὶν νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικὴν, ὡς Κερκύρας Μητροπολίτης. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δὲν ἐδίστασε νὰ φανερώσῃ τὴν Παπποφιλίαν του μέχρι τοῦ σημείου νὰ εἰσάγῃ τὸ ὁμόμιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ.

Καὶ σήμερον ὡς Οἰκουμενικὸς ἐπιδιώκων Ἡροστράτιον δόξαν, δὲν διστάζει νὰ καταλύσῃ τοὺς φραγμοὺς τοῦ ἀμπελώνος Κυρίου καὶ νὰ καταφρονήσῃ τοὺς ἀγῶνας πληθὺς ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι σθεναρῶς ἠγωνίσθησαν, ἐπὶ τόσους αἰῶνας προασπί- ζοντες τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν δοξαστῶν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀποτελεῖ «ἀναχρονισμὸν», πᾶν διὰ διατηρεῖ ἀπ' αἰώνων ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς διάκοσμον Αὐτῆς ἀπ' οὗ ἐφαρμακτῆρισε, τὰ στασίδια καὶ ἀνυπόστατα κλπ. ὡς (σκαλωσιαῖς τῶν οἰκοδόμων).

τοῦ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ μυθολογουμένου θηρίου, ὅπερ ἔχων σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἑκαλεῖτο Μινώταυρος. Ἐκ τῆς κατ' ἔτος σκληρᾶς ταύτης τιμωρίας ἐπήλλαξε τοὺς Ἀθηναίους ὁ ἥρως καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Θησεύς, μεταβὰς εἰς Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν μηχανευμάτων, τὰ ὁποῖα διηγεῖται ὁ Ὅμηρος, εἶναι καὶ ἡ διάστασις αὐτοῦ ἀπὸ τὰς μυθολογουμένας Σειρήνας, αἵτινες δι' ἑλκυστικῶν ἁσμάτων προσεῖλκυον τοὺς ναυτιλλομένους καὶ τοὺς κατέστρεφον. Ὁ πολυμήχανος ὁμως Ὀδυσσεὺς τῶν μὲν ναυτῶν τοῦ τὰ αὐτιά ἔφραξε διὰ κηροῦ, αὐτὸς δὲ ἐδέθη εἰς τὸν ἱστὸν (κατάρτι) τοῦ πλοίου ὅπως ἀκούσῃ μὲν τὰ γλυκύτατα ἄσματα τῶν Σειρήνων, ἀλλὰ μὴ παρασυρθῇ ὑπὸ αὐτῶν, καὶ οὕτω διεσώθῃ, διδάξας συγχρόνως καὶ ἡμᾶς ὅτι, ἐὰν θέλωμεν νὰ σωζώμεθα ἐκ τῶν κινδύνων τῆς κολακείας καὶ τῶν φθοροποιῶν ἡδονῶν, ὀφείλομεν νὰ μὴ δίδωμεν ἀκράσιν εἰς τὰς γοητευτικὰς καὶ θελκτικὰς αὐτῶν προσκλήσεις, ἀλλὰ προσκεκολλημένοι νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὸν ἱστὸν τῆς ἀρετῆς.

Ὁ αὐτοκράτωρ Οὐεσπασιανὸς κατεκρίνετο ὑπὸ πάντων ὡς φιλάργυρος, διότι ἀνεβίβαζε τοὺς ἄρπαγας καὶ τοὺς πλεονέκτας εἰς τὰ πλέον ἐξαιρετὰ ἀξιώματα, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἔκαμε διὰ νὰ γέινουν ἐκείνοι πλοῦσιοι καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἀρμέξῃ καὶ νὰ ἐξαντλήσῃ τὰ ἀδίκως παρ' αὐτῶν συναχθέντα διὰ καὶ εἰς τὴν Ρώμην ἐλέγετο ὡς παροιμία· «Ὁ Οὐεσπασιανὸς μεταχειρίζεται τοὺς φίλους του ὡς τὰ σφουγγάρια, τὰ βρέχει ξηρά, διὰ νὰ τὰ ἀποστραγγίσῃ βρεμένα.»

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ὁ Σεβῆρος δὲν ἠνείχετο νὰ ἀγοράζωνται, νὰ κατακτώνται διὰ χρημάτων οἱ βαθμοὶ καὶ τὰ ἀξιώματα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ, διότι, ἔλεγεν, ὅποιος ἀγοράζῃ κατ' ἀνάγκην καὶ θὰ πωλήσῃ.

Ὁ Ὀρίδιος εἰς τὰ ποιήματά του μυθολογεῖ ὅτι ἡ Ἀταλάντη θυγάτηρ Ἰασίου τοῦ βασιλέως, καθὼς εἰς τὸ κάλλος τοῦ σώματος ἦτο ἐξαιρετός οὗτος καὶ εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν ἦτο ἀσύγκριτος. Ἐπρόσταξε λοιπὸν νὰ κηρύξουν πανταχοῦ ὅτι καλεῖ οἰονδήποτε εἰς ἀγῶνα δρόμου μετ' αὐτῆς καὶ ἂν μὲν εὐρεθῇ κανεὶς καὶ τὴν ὑπερβῇ εἰς τὸ τρέξιμον θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὸ βασιλεῖον καὶ αὐτὴν διὰ γυναῖκά του, ἂν δὲ νικηθῇ ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς του θὰ εἶναι τὸ ἐπαθλὸν τῆς. Πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ συναγωνισθοῦν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐνίκηθησαν. Τέλος ἦλθεν εἰς τὸ στάδιον καὶ ὁ Ἱππομένης, ὁ ὅποιος ἐπειδὴ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὴν νικήσῃ μετεχειρίσθη τὴν τέχνην. Ἐπῆρε μαζὺ του μερικὰ μῆλα χρυσοῦ, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν, ἔρριπτεν ἀπὸ ἑνα, ἕξω τοῦ σταδίου. Βλέπουσα ταῦτα ἡ Ἀταλάντη, καὶ ἑλκυσθεῖσα ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ τὴν λάμψιν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στάδιον διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μαζεύσῃ ἀποκόπτουσα δὲ οὕτω τὸν δρόμον τῆς ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν Ἱππομένην νὰ προτρέξῃ καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὰ νικητήρια.

Πόσον, ἀληθῶς, ὁ πειρασμὸς τοῦ πλούτου εἶναι δυσκατανίκητος!

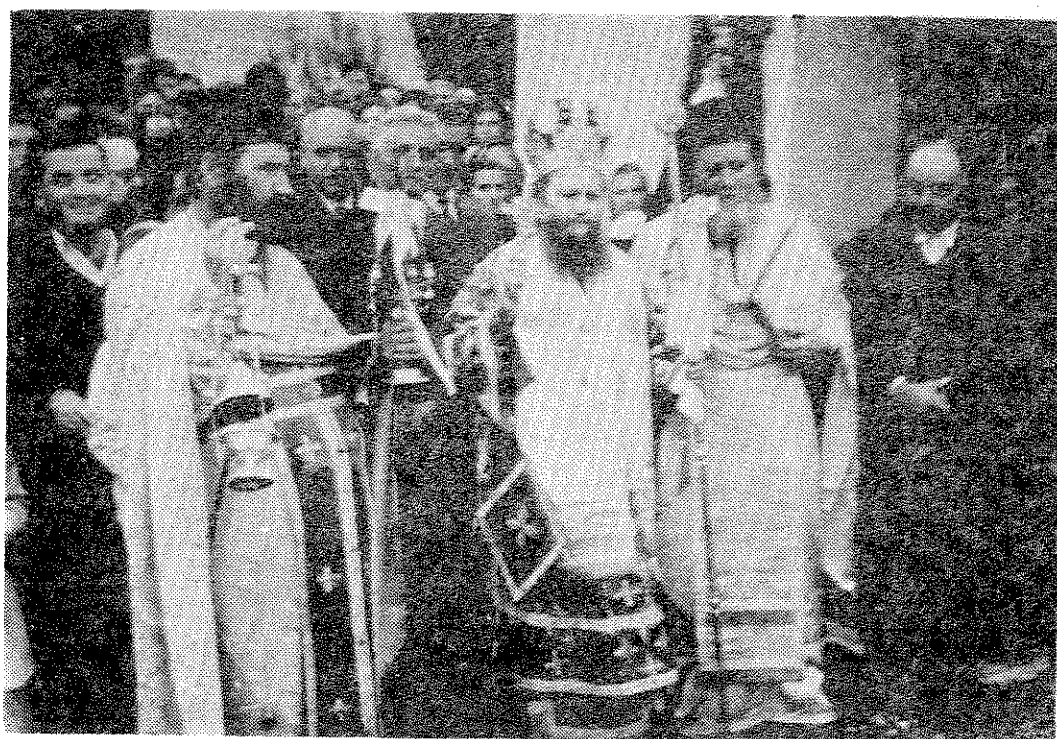
Συέψεις ἐπὶ τῆς Μοναστιυῆς Βιοτῆς

Μόνωσις—σιωπή—προσευχὴ
Μέρος 17ον

Ἐν τῇ μονῳσει ὁ Μοναχὸς εὐρίσκει τὴν ἀληθινὴν χαρὰν, διότι στρέφεται εἰς ἑαυτόν, μελετᾷ τὰ βάθη τῆς καρδίας του καὶ ἀνακαλύπτει τοὺς ἐν αὐτῇ κεκρυμμένους πνευματικοὺς θησαυροὺς. Ἰδιαιτέρως ἡ μόνωσις ἢ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῆς καρδίας εἶναι λίαν ἐπωφελὴς πνευματικῶς καὶ ἄγει τὸν Μοναχὸν εἰς μεγάλα ὕψη πνευματικότητος καὶ ἁγιωσύνης. Ἐν τῇ μονῳσει καὶ τῇ σιωπῇ ἐπακολουθεῖ ἡ προσευχή, ἥτις ἐξαυλῶνει καὶ ἐξιδανικεύει τὸν Μοναχὸν καὶ τὸν ἀνυψοῖ εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ ἁγίου, τοῦ ὁσίου, τοῦ τελείου. Αἱ τρεῖς αὗται ἔννοιαι μόνωσις, σιωπή, προσευχή εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμέναι καὶ ἡ μία ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἄλλης. Ὁ τὴν μόνωσιν ἀγαπῶν, ἀγαπᾷ ἀναμφίλεκτως καὶ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν προσευχὴν καὶ τὰν ἀπάλιν Δι' αὐτῶν τῶν τριῶν ἡμιπετῶν ἀρετῶν ὡς διὰ πτερύγων ὁ Μοναχὸς πετᾷ καὶ ἀναβιβάζεται εἰς ὕψη πνευματικὰ καὶ τελειοῦται ὁσημέροι ἐνούμενος **ἀγνώσει θεία καὶ κρείττονι** μετὰ τὸ Ὑπέρτατον Ἀγαθόν, τὸν Θεόν. Ἐν αὐτῇ τῇ πνευματικῇ καταστάσει, ὁ Μοναχὸς χαίρει καὶ ἀγάλλεται ἀγαλλίασιν μεγίστην καὶ προγεύεται ἀπὸ τῆς παρούσης ζωῆς τῆς χαρᾶς τοῦ Μέλλοντος αἰῶνος. Κατάστασις πνευματικὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ισηθῇ ἄνευ αὐτῶν τῶν ἀρετῶν, ὅταν δὲ λέγωμεν μόνωσιν ἢ σιωπὴν δὲν ἐν-

νοοῦμεν τὴν παντοτεινὴν μόνωσιν ἢ σιωπὴν, ἀλλὰ τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν αὐτομελέτην καὶ τὴν προσευχὴν. Ἐν τῇ μονῳσει, τῇ σιωπῇ καὶ τῇ προσευχῇ ὁ Μοναχὸς δὲν ἀνακαινίζει καὶ τελειοποιεῖ μόνον ἑαυτόν, ἀλλὰ σφῆζει καὶ ἄλλας ψυχάς, ὑπὲρ ὧν προσεύχεται καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν **«στεναγμοῖς ἀλαλήτοις»**. Σωτηρίαν πνευματικὴν παρέχει ὁ Μοναχὸς εἰς τοὺς ἄλλους, οὐχὶ μόνον διὰ λόγων ψυχωφελῶν ἀλλὰ καὶ διὰ προσευχῶν.

Μήπως καὶ οἱ ἱεραποστολικῶς ἐργαζόμενοι δὲν ἔχουν ὡς μέσον σωτηρίας καὶ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἄλλων ἐκτὸς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θερμὴν προσευχὴν; ὁ Μοναχὸς ἐπίσης διὰ τῆς ἐν μονῳσει προσευχῆς καθίσταται μυστικὸς ἱεραπόστολος καὶ ψυχωσώστης, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ αὐτὸν οὐδεὶς. Οἱ καρποὶ τῆς ἐν μονῳσει προσευχῆς διαφαίνονται καὶ ἐκλάμπουν θαυμασίως ἐν τοῖς Ὅσις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, οἵτινες δι' αὐτῆς εἴλκυσαν χιλιάδας ψυχῶν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀναριθμήτους προσήγαγον σεσωσμένους τῷ Χριστῷ διὰ τῆς προσελεύσεως τῶν εἰς τὴν Ἀγγελικὴν τῶν Μοναχῶν πολιτείαν. Ἄς εὐρίσκουν, ὅθεν, ὥρας οἱ Μοναχοὶ διὰ τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν των καὶ τὴν ἐν μονῳσει προσευχὴν, ἵνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνῶνται μετὰ τὸν Θεὸν καὶ δύνανται νὰ προσφέρουν τὴν σωτηρίαν καὶ εἰς πλανωμένους καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ζώσας ψυχάς.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγ. Μηνᾶ Παραρτήματος Βιλλίων (Βοιωτίας),
προεξάρχοντες τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου

Εποικοδομητική Στήλη

‘Η ‘Αγία Ταπείνωσις

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με αυτές τις αρχές του Θεανθρώπου πολλοί άνθρωποι εξαλούχσαν τις ψυχές τους και ἀ-εξήτησαν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία μέσα στὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἀφάνεια. Καὶ δταν μετὰ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησαν τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως, ἐννοίωσαν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς καὶ βρῆκαν τὴν σωτηρία καὶ τὴ λύτρωσι. Πῶς ἀλλιῶς εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν προηγουμένως δὲν κάμῃ κτῆμά του τὴν ταπείνωσι; ἡ ταπείνωσις εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας, ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ τὸν Οὐρανό, ἡ καλλιτέρα προϋπόθεσις διὰ τὴν ἡθικὴ ἐξύψωσι τοῦ ἀτόμου μέσα στὴν κοινωνία.

Ὅπως τὸ δένδρο χωρὶς ρίζα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ βγάλῃ κορμό, κλάδους, φύλλα καὶ καρπούς, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ταπείνωσι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ καμμία ἀρετὴ καὶ νὰ ποιήσῃ καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

Ἐκεῖνος ποὺ κατώρθωσε ν’ ἀποκτήσῃ τὴν ταπείνωσι, ἀπέκτησε τὸ πᾶν.

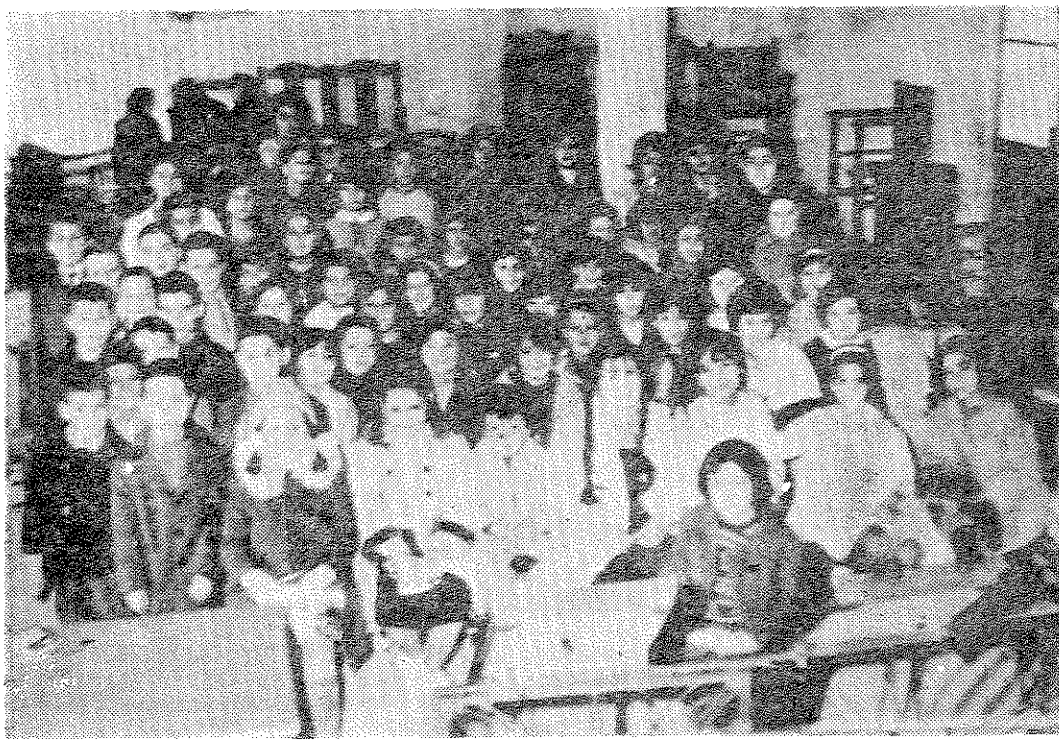
Ἡ γαλήνη καὶ ἡ μακαριότης βασιλεύουν πάντο-

τε στὴν ψυχὴ του, ἡ προσευχὴ τοῦ εἶναι ἀχώριστος σύντροφος, ἡ ἐλεημοσύνη καὶ οἱ ἄλλες ἀρετὲς τὸν στολίζουν ὡς πολύτιμα διαμάντια, ἡ καρδιά του εἶναι κατοικητήριον τοῦ Ἰησοῦ

Τὰ ἀξιώματα μετὰ τὴν φαινομενικὴ τους αἴγλη δὲν τὸν θαμπώνουν, ἡ δόξα καὶ αἱ τιμαὶ δὲν τὸν συγκινοῦν, ὁ πλοῦτος καὶ τὰ χρήματα τοῦ φαίνονται ὡς σκύβαλα μπροστὰ στὸ Χριστό, ἡ εὐγένεια τῆς καταγωγῆς καὶ ἡ μόρφωσις δὲν τοῦ ἀφαιροῦν τὴν οὐτιδανὴ καὶ μικρὴ ἰδέα ποὺ ἔχει διὰ τὸν ἑαυτό του. Ὅλα του τὰ προσόντα τὰ χρησιμοποιεῖ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν δυστυχῆ καὶ τὸν πονεμένο, τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν ἐγκαταλελειμμένο, νὰ ἐπουλώσῃ τὶς χαίνουσες πληγὲς τοῦ συνανθρώπου του καὶ ὄχι διὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀτομικῶν του φιλοδοξιῶν.

Καὶ ἔτσι γίνεται ἓνα εὐεργετικὸ μέλος τῆς κοινωνίας καὶ μία φυσιογνωμία ἀπὸ τὶς πρὸ σεβαστὲς καὶ ἀξιοπρόσεκτες. Καὶ ἐνῶ δὲν ἐπιζητεῖ τὶς δόξας, τὶς τιμὲς, τὸν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων, τοῦ προσφέρονται ἀφθόνηως ἀπὸ ὅλους σὲ κάθε του ἐνέργεια.

Ἐνα περιστατικὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐνὸς ἁγίου Ἰε-

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΟΠΟΥΛΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς μας καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τὴν 27ην Δεκεμβρίου (π.ῆ.) εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου, θὰ τελεσθῇ μία παιδικὴ ἑορτὴ μετ’ ἐπενδύσεως ἀπόρων παιδιῶν, τὴν ὁποίαν διωργάνωσαν τὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου. Ὅθεν καλοῦμεν πάντας νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτὴν ἑορτὴν διὰ νὰ ἐορτάσωμεν ὅλοι μετὰ ἓνα στόμα καὶ μετὰ ἓνα καρδιὰ τὸν νεογέννητο «ΧΡΙΣΤΟ»

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κατ. Σχολείου, Γκίκα Μ. Ἀραβαντινοῦ Γ. Καραματιανοῦ Β.

ρχάρχου τῆς ἐκκλησίας μας θὰ δείξη, τί ἀξία ἔχει ἡ ταπεινώσι καὶ πῶς ὁ Θεὸς δοξάζει τοὺς ταπεινότερους.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, καθὼς γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορίαν, ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν γενέτειρά του Ἀντιόχεια καὶ ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ὑπῆρχαν θαυμάσια σπουδαστήρια. Σὲ λίγο καιρὸν, μὲ τὴν μεγάλην του ἐπιμέλειαν καὶ προσπάθειαν ἐξέμαθε ὅλη τὴν σοφίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν χριστιανῶν, καὶ ἔγινε τέλειος κατὰ τὴ λογικὴ, τὴν ρητορικὴν καὶ ὅλες τὰς ἄλλας ἐπιστήμους.

Παντοῦ ἀνέρεσαν τὸ ὄνομα του μὲ σεβασμὸν καὶ τόσο τὸν ἐπαινοῦσαν, ὥστε ὁ ἐπαρχος τῶν Ἀθηνῶν πολλὰς φορὰς ἐπεθύμησε νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν μελισσιγὴν ὁμιλίαν του.

Κάτινα ἡμέρη, πού ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τραπέζιν εἰς τοὺς περιφανεστέρους φιλοσόφους, ἔστειλε ἱππὸν μὲ πολλὰ τιμὴ καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἅγιον. Ἐκεῖνος ὡς ταπεινόφρων δὲν ἠθέλησε νὰ ἱππεύσῃ καὶ ἐπῆγε πεζοπόρων εἰς τὴν ἐστίασιν. Ὅταν ὁ ἐπαρχος καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι εἶδαν τὸν Ἅγιον νὰ ἔρχεται ἔτσι ταπεινὰ, συνεκινήθησαν ὑπερβολικὰ καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ καθίσῃ εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν.

Εἰς τῶν προσκεκλημένων φιλοσόφων, ὀνόματι Ἀνθέμιος ἐξήλεψε, διατὶ τόσο ἐτίμησαν τὸν Ἅγιον καὶ λέγει εἰς τὸν ἐπαρχον: «Ἀδικία μεγάλη κάνετε, ἐπαρχε, νὰ ἀποδίδετε εἰς ἓνα νέον τόση τιμὴ καὶ ὅχι σὲ μᾶς, πού ἐγεγράψαμε μέσα στὴ φιλοσοφίαν».

Ὁ ἐπαρχος τότε τοῦ ἀπήντησε: «τὸν ἐτίμησαμε, διότι εἶναι ἀπὸ εὐγενὲς γένος, μάλιστα δέ, διότι ἔχει ταπεινώσει, ἡ ὁποία τιμὴ μόνῃ αὐτοῦς πού τὴν ἔχουν».

Ὁ Ἅγιος μὲ ταπεινὸν φρόνημα εἶπε πρὸς τὸν Ἀνθέμιον: «Δὲν σοῦ πρέπει, Ἀνθέμιε, νὰ διατυμπανίζῃς, ὅτι εἶσαι φιλόσοφος καὶ ἔπειτα νὰ ἀγαπᾷς τόσο τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων πού καθόλου δὲν μᾶς ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον μᾶς ζημιώνει».

Ὁ Ἀνθέμιος ἐθύμωσε περισσότερο καὶ ὕβρισε τὸν ἑσταυρωμένον μὴ ἀνεχόμενος λόγους, οἱ ὁποῖοι τόσο τὸν ἐταπεινώσαν. Ἀμέσως δὲ ἔπεσε κάτω καὶ ἐκάλειτο ὡς δαιμονιζόμενος. Ὁ Ἅγιος μὲ τὴν ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ οἶκτο καὶ συμπάθειαν πρὸς τὸν πάσχοντα, διὰ προσευχῆς τὸν θεραπεύει σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοῦ πάθους τῆς ὑπερηφανείας πού τόσο τὸν ἐβασάνιζε. Καὶ ἔτσι ὁ Ἀνθέμιος ὁ φιλόσοφος, ὁ εἰδωλολάτρης καὶ ὑψηλόφρων, προσέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μὲ φρόνημα ταπεινὸν καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ μιμηθῇ τὸν Ἅγιον πού τοῦ ἔδειξε τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τὴν δόξαν ἐκείνων πού ἡ ψυχὴ τους δονεῖται καὶ πάλαι ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ταπεινώσεως.

Ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὅτι ὁ Μέγας Θεοδόσιος, εἰς τῶν εὐσεβεστέρων βασιλέων τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ διεξαγάγῃ πόλεμον μὲ τοὺς ἔχθρους τῆς αὐτοκρατορίας του, κατέφυγε εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τοὺς τάφους τῶν μαρτύρων, ὅπου μὲ δάκρυα ἀνέπεμπε θερμὰς ἱκεσίας πρὸς τὸν Θεὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ὅταν δὲ ἔβλεπε, ὅτι οἱ ἔχθροι στρατιωτικῶς ὑπερεῖχον καὶ ἦτο ἀδύνατον ἀνθρωπίνως νὰ συνεχίσῃ τὸν πόλεμον, διέτασσε τοὺς στρατιώτας νὰ ἀπο

θέτουν τὰ ὅπλα ὡς ἀνωφελῆ καὶ ἀνίσχυρα καὶ τοὺς προέτρεπε νὰ προσεύχωνται.

Ὅταν κάποτε ὁ Θεοδόσιος διεξῆγε πόλεμον κατὰ τοῦ Μαξεντίου, ἔστειλε πρέσβεις εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου παρακαλῶν τοὺς ἐκεῖ ἀσκουμένους Πατέρας νὰ τοῦ γίνουν βοηθοὶ εἰς τὸν πόλεμον μὲ τὴν δύναμιν τῶν προσευχῶν τῶν. Μετὰ ταῦτα ἔχων εἰς τὰ χεῖρα ἀντὶ ὀπλῶν τὸν μανδύαν καὶ τὴν βακτηρίαν ἐνὸς ἁγίου ἐρημίτου διεπέρασε ἀβλαβὴς μὲ ὅλο τὸ στρατεύμα του μέσα ἀπὸ τὴν παρατάξιν τῶν ἐχθρῶν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης αὐτῆς ἦτο ἡ νίκη τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος θριαμβευτικῶς ἐπέστρεψε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀφοῦ κατετρόπωσε καὶ ἠφάνισε τοὺς πολεμίους του.

Ἐκθαμβος μένει κανεὶς πρὸ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Μ. Θεοδοσίου, ὁ ὁποῖος καταφεύγει εἰς τὴν ἀμαχὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ὅταν οἱ κίνδυνοι καὶ οἱ συμφορὰς τὸν ἀπειλοῦν καὶ οἱ ὀλίκες δυνάμεις του εἶναι ὀλίγες καὶ περιορισμένες.

Ταπεινώσις ἀξιοθαύμαστος καὶ μοναδικὴ ἐνὸς κραταιοῦ δυνάστου πρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀσκήμων καὶ φυγοκόσμων ἐρημιτῶν.

Ἀνεπτυγμένη σὲ μεγάλο βαθμὸν εὐρίσκομε τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινώσεως καὶ στὸν Ἅγιον Ἀμφιλόχιο, ἐπίσκοπον Ἰκονίου, σύγχρονον τοῦ Μ. Βασιλείου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει στίς 23 Νοεμβρίου.

Κατήγετο ἐκ τῆς Καππαδοκίας καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν εὐσεβείαν του.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ προθυμία νὰ ἐργασθῇ ἀφανῶς τὴν ἀρετὴν, τὸν ἔκαναν νὰ καταφύγῃ σὲ ἓνα ἐρημικὸν τόπον, ὅπου ἐξοῦσε ὡς Ἀγγελος μὲ προσευχὴν καὶ ἀσκήσιν. Ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ Ἰκονίου, Ἰωάννης ὀνόματι, ἄγγελος Κυρίου τοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος.

Ὁ Ἅγιος ὡς ταπεινόφρων ἠναντιώθη κατ' ἀρχὴν, τελικῶς ὁμως ὑπεχώρησε, ὅταν οἱ ἄγγελοι τὸν ἀδήγησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ τὸν ἀναβιβάσουν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πού τόσο ἀπεφύγε. Τότε ἔλαμψε ὅλη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ φῶς οὐράνιον καὶ οἱ ἄγγελοι πού παρίσταντο στὴ μυστικὴ καὶ θεία αὐτῇ τελετῇ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα καὶ τοῦ ἐνεχείρισαν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Κατόπιν προσηυχῆθησαν διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ἀμφιλόχιο ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀφοῦ τοῦ ἠνχῆθησαν τὸ: «εἰρήνη σοι», ἀνεχώρησαν.

Ἐνῶ, μετὰ πάροδον ὥρων ὁ Ἅγιος ἐπέστρεψε εἰς τὴν κατοικίαν του, συνήντησε ἐπὶ ἐπισκόπους πού παρακινουμένοι ἀπὸ θεϊκὴν ὁπτασίαν ἐπὶ γαίαν νὰ τὸν χειροτονήσουν ἐπίσκοπον. Ὅταν ὁ Ἅγιος ἐνόησε, τί ἤθελαν νὰ πράξουν, τοὺς ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθειαν.

Ἀναυδοὶ καὶ ἐμβρόντητοι οἱ ἐπίσκοποι μπροστὰ στὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτὸ γεγονός συναθροίζουσιν κληρικούς καὶ ἐπισκόπους καὶ ἐπισήμως τὸν ἀνυψοῦν εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον ὡς ἄξιον, τὸ ἔτος 334, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Οὐαλεντιανοῦ καὶ Οὐάλεντος.

Ἐπληθύνουν καὶ πάλιν διὰ μιᾶς ἀκόμῃ φορᾶς μὲ τὸ συμβεβηκὸς αὐτὸ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: καὶ ὁ

“Ευταυτοί εισφοραί

<i>Μέσω Ἀθανασίου Ἀγγελοπούλου (Προέδρου Βόλου)</i>		Γεώργιος Ζήμερας	100
Ἀνώνυμος	50	Λέλα Τζανετουλάκου	100
Διάφοροι	30	Ἑλένη Βασιλάτου	30
Ἀνώνυμος	100	Ἑλένη Ζάννη	20
Διάφοροι	50	Μαρία Πουλάκη	100
Αἰκ. Ἀγγελοπούλου	50	Ἀνώνυμος	20
Μαυρομάτη	50	Φλώρα Βαφέα	50
Μωραΐτου	50	Βιολέτα Παπᾶ	20
Καλ. Λάκκα	200	Χαρ. Λελεσανᾶ	150
Φιλ. Ἀδελ. Ἱερολ.	500	Τασία Ἰωαννίδου	10
Φιλ. Ἀδελ. Κυριῶν καὶ Δεσπ.	500	Καλλιόπη Φραγκοπούλου	40
	1580	Φωτεινὴ Σιγαμίδου	100
<i>Μέσω Ἀρχιμ. Μεθυσίου Κλεσανάμη 2851- 280</i>		Ἀρετὴ Αἰγενίτου	20
Βιολέτα Παπᾶ	20	Κοσμάς Μοναχός	50
Κοσμάς Μοναχός	50	Βασιλικὴ Καλοδοῦκα	500
Ἑλένη Παπενιώτη	50	Εὐαγγελία Σεϊμενᾶκη	500
Γρηγόριος Μοναχός	50	Εἰρήνη Πάχου	50
Μαρία Ρενιέρη	20	Λουκᾶ; Δριτσάκης	50
Ἄννα Ρούσου	60	Εἰρήνη Σούτσου	200
Μαρία Μαρέντη	50	Μαρ'α Κουφοπαντελῆς	100
Ἀρετὴ Αἰγενίτου	30	Μαρία Πουλάκη	100
Φλώρη Βαφέα	50	Μαρία Νενιέρη	20
Ἀνώνυμοι	300	Ἰωάννης καὶ Μαρία Μεγαλότη	500
Εἰρήνη Πάχου	50	Γεώργιος Κουφοπαντελῆς	300
Φωτεινὴ Σισαμίδου	100	Μαρία Πουλάκη	100
Μαρία Τζιράκη	100		5868
Τασία Ἰωαννίδου	10	Σύνολον	7448
Μαρουλία Φουστέρη	50	Ἐκ προηγουμένη	439095
Χαρίκλεια Μπαϊκου	50	Γεν. Σύνολον	446.543
Μαρία Κουφοπαντελῆ	60		
Ἄννα Κατσιμάνη	100		
Βρέττας Ἰωάννης	50		
Γεώργιος Κουφοπαντελῆς	300		
Αἰκατερίνη Πλατῆ	10		
Λήμητρα Νικολάου	55		
Μαρία Ρενιέρη	20		

ταπεινῶν ἐαυτὸν ὑποθήσεται».

Αὐτὰ τὰ τρία παραδείγματα ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλωττία διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ταπεινώσεως, ἣ ὁποία δοξάζει καὶ ἀνυψώνει ὅλους ἐκείνους, ποὺ τὴν ἀπέκτησαν

Πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦτο ἡ ὄψις τῆς κοινωνίας, ἂν στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐβασίλευε ἡ ἀρετὴ αὕτη!

Οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θὰ ἦσαν ὁμαλές καὶ εἰρηνικές, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια τὸ ἰδανικὸν τῶν κοινωνιῶν, τὰ πάθη καὶ οἱ κακίες θὰ ὑπεχώρουν, τὸ ἐγὼ θὰ εἶχε παρμερισθῇ, παντοῦ θὰ ἐπικρατοῦσε ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐγένεια, ἡ γῆ θὰ μετεβύλλετο σὲ παράδεισο.

Ἄς προσπαθήσωμε νὰ καλλιεργήσωμε καὶ νὰ καταστήσωμε κτῆμά μας τὴν ταπείνωσι ποὺ εἶναι μίμησις Χριστοῦ καὶ παρακολουθεῖται ἀπὸ πλῆθος ἀρετῶν διὰ νὰ γίνωμε χρήσιμοι καὶ ἐνάρετοι πολῖται, πρότυπα ἀρετῆς καὶ τελειότητος καὶ ἄξιοι τῆς αἰωνίου ζωῆς Γένοιτο!

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Κύριε Διευθυντά,

Πρὸς δόξαν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, τῆς καλουμένης «ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΥ» καὶ εὐρισκομένης ἐν τῷ Ἱερῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Δοχειαρίου Ἁγίου Ὁρους, παρακαλῶ θερμῶς, ὅπως εἰς τὴν στήλην «Ἐπιστολαί» τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος δημοσιευθῇ τὸ κατωτέρω θαῦμα, ὅπερ ἐπράξεν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ προστάτις τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1960 ἔπασχον ἀπὸ μίαν περίεργον πάθησιν εἰς τὴν ρινικὴν κοιλότητα μετ' ἀποτελεσματὸς νὰ ἔχω καθ' ὕπνον καὶ καθ' ἡμέραν ἀρκετὰς ἐνοχλήσεις. Πολλάκις εὐρισκόμενην εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἀποβάλλω τὰ ὑγρά τῆς ρινός μου ἐκ τοῦ στόματός μου πρᾶγμα, ποὺ μοῦ προκαλοῦσε ἕνα θέμνα λίαν ἀποκρουστικόν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1962 (ἀρχὴς Φεβρίου) εἰσέχθην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις 401 Γ.Σ.Ν.Ε. πρὸς χειρουργικὴν ἐπέμβασιν ἀνευ ὁμως θετικοῦ ἀποτελέσματος. Περὶ καὶ κατὰ μῆνα Αὐγουστον μετέβην εἰς τὸ Ἁγιον Ὅρος διὰ λόγους προσκυνηματικούς. Εὐρισκόμενος δὲ εἰς τὰ Κουσοκαλύβια καὶ μελετῶν ἐκεῖ τὸ βιβλίον «Ἡ Πλατυτέρα» εἶδα μεταξὺ ἄλλων νὰ ἀνα-

Διὰ τοὺς Γονεῖς

ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΙ

Θὰ εἶναι ἀληθινὸν θαῦμα, ἐὰν ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ δὲν παρουσιάζῃ συχνότερον ἢ σπανιότερον, δυσχερεῖς περιπετείας καὶ ἀνάγκας καὶ θλίψεις. Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχῃ τὰς θλίψεις τῆς.

Εἴτε διότι ὁ οἰκογενειάρχης μένει χωρὶς ἐργασίαν καὶ ἡ πτωχεία ἐγκατεστάθη ἐντὸς τοῦ οἴκου· εἴτε διότι ζημίαι ἀνέλπιστοι ὠδήγησαν εἰς ναυάγιον οἰκονομικόν, εἴτε διότι ἡ ἐμπάθεια καὶ ἡ ἀδικία ἄλλων προσώπων ἐπιβουλεύονται τὴν τιμὴν καὶ τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας· εἴτε διότι ἀσθενεία σοβαρὰ προσέβαλεν ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη αὐτῆς, εἴτε δι' ἄλλας

φέρῃ καὶ τὴν ἀνωτέρω θανματουργὸν Εἰκόνα ἐν σχέσει μὲ τὰ θαύματά Της καὶ μάλιστα νὰ πραγματοποιῇ ταῦτα εἰς σύντομον χρόνον. Τότε ἔσπευσαν καὶ μετέβηνεῖς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Δοχειαρίου, ἵνα προσκυνήσω τὴν θανματουργὸν Εἰκόνα καὶ παρακαλέσω ταύτην, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ μαρτύριόν μου τοῦτο, πρᾶγμα ὅπερ καὶ ἔπραξα, ὑποσχεθεὶς ὅτι, ἐὰν μοὶ εἰσακούσῃ καὶ θεραπεύσῃ τὴν ἐν λόγῳ πάθεισίν μου, εἰς τὸ ἐπόμενον ἔτος 1965 θὰ μεταβῶ ἀφ' ἐνὸς διὰ νὰ καταθέσω τὸ δῶρόν μου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐκφράσω τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην μου. Ἀτυχῶς ὅμως δι' ἀγνώστους λόγους, ἡ θανματουργὸς εἰκὼν δὲν ἠθέλησε νὰ εἰσακλύσῃ τὴν δέησίν μου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποφέρω ἔτι περισσότερον, σὺν λογιζόμενος· ἐνίοτε ποῦ νὰ ὀφείλεται ἡ ἀδράνεια τῆς Παναγίας ἔναντι τοῦ αἰτήματός μου. Παρὰ ταῦτα δὲν ἀπώλεσα τὴν πίστιν μου πρὸς τὴν Παναγίαν, ἐφέτος ἐπραγματοποίησα καὶ τὸ δεῦτερον ἐν Ἀγίῳ Ὄρει προσκυνήμά μου, φέρων μαζί μου καὶ τὸ δῶρον ποῦ ἔταξα. Ὄταν τὴν 17] 8 9 65 (π.ῃ.) ἔφθασα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Δοχειαρίου, εὐθὺς ἀμέσως μετέβην εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἔνθα εἶναι ἡ θανματουργὸς Εἰκὼν καὶ ἀφοῦ ἔπραξα ἐκ χριστιανικοῦ καθήκοντος, ὅτι ἐπεβάλλετο, παρόντος καὶ τοῦ Προσμοναρίου Ἱερομονάχου Προκοπίου, παρέδωκα τῇ εἰκόνι τὸ δῶρόν μου καὶ π.ὅς τοῦτο ἤτησα παρὰ τοῦ Ἱερομονάχου, ὅπως μοὶ χορηγήσῃ ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας, ἔλαιον πρὸς λήψιν ἐκ τοῦ στόματός μου.

Ὁ ἐν λόγῳ Ἱερομόναχος ἔλαβε πάραυτα εἰδικὸν κοχλιαράκι καὶ μοὶ ἔδωκε νὰ πῶ ἔλαιον καὶ κατὰ τὴν πίστιν μου ὃ τοῦ θαύματος! ταχέως ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἔγινα ἐντελῶς καλά.

Ἦδη δὲν παύω νὰ τὸ ἀνακοινῶ εἰς πάντα συνάνθρωπόν μου, ἔστω καὶ εἰς τοὺς ἀπίστους ἀκόμη. ὅτι ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος ἐπιτελεῖ καὶ σήμερον τὰ θαύματά Της εἰς τοὺς πιστεύοντας ἐκ βάθους καρδίας ἀπὸ ἀνιάτους ἀσθενείας, διότι τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Κυρίου εἶπε : «Ὅσα ἂν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσευχῇ ὑμῶν πιστεύοντες λήψετε» (Ματθ. Κ' 22).

Ἄς ἔχῃ λοιπὸν Δόξα ἡ Παναγία διὰ τοῦ Υἱοῦ Της Ἰησοῦ Χριστοῦ

αἰτίας καὶ ἀφορμῆς, ἡ θλίψις θίγει εἰς δοκιμασίαν τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα.

Τὶ δεκνύουν λοιπὸν πολλοὶ γονεῖς εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς : Ὅχι μόνον ἀνησυχοῦν ὑπερβολικά, ὄχι μόνον στενοχωροῦνται καὶ λυώνουν, ἀλλὰ καὶ χάνουν ὀλοτελῶς τὴν ψυχραιμίαν των καὶ τὸ θάρρος των.

Ἐμπρὸς εἰς τὰ ὅρματα τῶν παιδιῶν των ἐμφανίζονται δύσθυμοι, ἀπαισιόδοξοι, ἀμίλητοι μὲ διαρκῆ ἀγωνίαν. Εἶναι τρομοκρατημένοι καὶ πανικοβλητοὶ καὶ δὲν παρουσιάζουν καμμίαν ἀκτίνα παρηγόρου ἐλπίδος. Μὲ τὴν στάσιν των ὅλην δίδουν εἰς τὰ παιδιά τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἱκανότης καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ χοῦμα ἢ ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν μερικῶν ἀνθρώπων, ἢ, ἐπὶ τέλους, ὅτι χρειάζεται «καλὴ τύχη». Δὲν δίδουν καμμίαν θέσιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἀγαθὴν πρόνοιάν του. Δὲν ἐκδηλώνουν καμμίαν ἐλπίδα καὶ καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἰδικὴν του βοήθειαν. Καὶ ἂν εἰς τὰς συνομιλίας των ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀναφέρουν μᾶλλον ὥς ἀφηρημένην ἔννοιαν, ὥς ἓνα σύμβολον μακρυνὸν καὶ ἀκαθόριστον καὶ ὄχι ὥς προσωπικότητα ζωντανήν, ὥς ὑπαρξίν παντοδύναμον καὶ πανάγαθον, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Κατ' οὐσίαν, ἔχουν ἐκτοπίσει τὸν Θεὸν ὑπὸ τὴν ζωὴν των καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας. Δὲν δυσκολεύονται μάλιστα ὅταν ἀκούσουν λόγια ἐλπίδος πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀπαντήσουν μελαγχολῶς, «εἰ νὰ σοῦ κἀμὴ καὶ ὁ Θεός»!!

Ὅλα αὐτά, γεννήματα πίστεως ἀναιμικῆς καὶ ἀφωτίστου καὶ σημεία ἐλάνθαστα ζωῆς ὕλιστικῆς μᾶλλον καὶ κοσμικῆς, εἶναι ἐπόμενον νὰ ἐπιδράσουν βαθύτατα, ἀλλὰ καὶ ὀλεθριώτατα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν σας. Ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν ἢ ἡ ἀπιστία εἶναι κάτι πρὸ μεταδίδεται ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἰς τὰ τέκνα.

Ὅταν σεῖς, ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα, κυριεύσθε ἀπὸ τὴν μέριμναν, τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ἀγωνίαν, ὅταν δὲν περιμένετε τίποτε ἀπὸ τὴν Πρόνοιαν καὶ προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἐξαρτᾶτε τὰ πάντα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σας, ἀπὸ τὸ χοῦμα, ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν τύχην, ἀπὸ κάθε ἄλλο πλὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν γίνεσθε τοιουτοτρόπως, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήτε, διδάσκαλοι τῆς ἀπιστίας εἰς τὰ παιδιά σας;

Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι μὲ τὸ παράδειγμά σας αὐτὸ τὰ ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὰ στερεῖτε ἀπὸ τὸ φῶς, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν εἰρήνην, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸ θάρρος, τὰ ὁποῖα δίδει ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πεποίθησις καὶ ἐλπίς;

Θέλετε τὴν εὐημερίαν τῶν παιδιῶν σας; Περισσότερον ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς γνώσεις φροντίσατε νὰ τοὺς ἐμπνεύσετε τὴν φωτισμένην καὶ ζωντανὴν πίστιν καὶ ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεόν. Δεῦτε πρῶτοι σεῖς τὸ παράδειγμα τῆς ἐμ-

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Εἰς τὴ συνίσταται ἡ Χριστιανικὴ τελειότης. Καὶ ὅτι, διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς, εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμῇ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου)

Τὸ μεγαλύτερον καὶ τελειότερον κατόρθωμα, ποὺ ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ ἢ νὰ συλλογισθῇ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι τὸ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐνωθῇ με αὐτόν.

Λοιπόν, ἐάν ἐσὺ, ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀναγνώστη, ποθῇς νὰ φθάσῃς εἰς ταύτην τὴν κορυφὴν, ἐν πρώτοις πρέπει νὰ γνωρίσῃς εἰς τί συνίσταται ἡ πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἡ χριστιανικὴ τελειότης.

Διότι εἶναι πολλοὶ ποὺ λέγουν, πὼς ἡ τοιαύτη ζωὴ καὶ τελειότης στέκεται εἰς τὰς νηστείας, ἀγρυπνίας, γονυκλισίας, χαμαικοιτίας καὶ ἄλλας παρομοίας σκληραγωγίας τοῦ σώματος. Ἄλλοι πάλιν λέγουσι, πὼς στέκεται εἰς τὰς πολλὰς προσευχὰς καὶ μακρὰς ἀκολουθίας. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ νομίζουν, πὼς ἡ τελειότης στέκεται ὁλοκλήρως εἰς τὴν νοερὰν προσευχὴν, εἰς τὴν μοναξίαν καὶ ἀναχώρησιν, εἰς τὴν σιωπὴν καὶ εἰς τὴν κανονικὴν γύμνασιν, δηλαδὴ τὴν με κανόνα καὶ μέτρον περιπατοῦσαν, καὶ οὔτε εἰς ὑπερβολὰς, οὔτε εἰς ἐλλείψεις κλίνουνσαν.

Αἱ ἀρεταὶ ὅμως αὗται μοναχαί, δὲν εἶναι ἡ ζητούμενὴ χριστιανικὴ τελειότης· ἀλλὰ εἶναι ἄλλοτε μὲν ὅσα καὶ ὄργανα, διὰ τὴν ἀπολαύσιν τῆς χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄλλοτε δὲ πάλιν εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ὅτι μὲν εἶναι ὄργανα πολὺ ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία· διότι βλέπομεν πολλοὺς ἐναρέτους ποὺ τὰ μεταχειρίζονται καθὼς πρέπει με σκοπὸν τοιοῦτον, διὰ τὴν λαμβάνουν δηλαδὴ ἰσχὺν καὶ δύναμιν κατὰ τῆς ἰδίας κακίας καὶ χυνότητος· διὰ τὴν ἀνδρίζονται ἐναντίον τῶν πειρασμῶν καὶ τῆς πλάνης τῶν τριῶν κοινῶν ἐχθρῶν· δηλαδὴ τῆς σαρκός, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου· διὰ τὴν προμηθεύονται ἀπὸ ἐκείνων τὰς πνευματικὰς βοηθείας, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς ὅλους τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἀρχαρίους, καὶ ἁπλῶς διὰ τὴν ἀξιωθῶν νὰ λάβουν τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τοῦτέστιν *Πνεῦμα βουλής καὶ ἰσχύος· Πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως· Πνεῦμα φόβου Θεοῦ*», καθὼς τὰ ἀπαριθμεῖ ὁ Ἱσαῖας (ια'. 2).

Ὅτι δὲ εἶναι καὶ καρπὸς τοῦ Πνεύματος αἱ αὐ-

πιστοσύνης καὶ τῆς ἐλπίδος εἰς τὴν παντοδύναμον προστασίαν του. Ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Θεὸν ἅς εἶναι ἡ μεγαλυτέρα κληρονομία, τὴν ὁποίαν με πολλὴν ἐπιμέλειαν πρέπει νὰ ἐτοιμάσετε καὶ νὰ ἀποθησαυρίσετε, μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων σας. Καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ἡ κληρονομία αὕτη, ἰδίως εἰς τὰς κοιτίμους στιγμὰς τοῦ βίου, θὰ εἶναι διὰ τὰ παιδιὰ σας ὁ πολυτιμότερος θησαυρός, πηγὴ δυνάμεως καὶ ἐλπίδος, πηγὴ ὑπομονῆς καὶ παρηγορίας.

ταὶ πράξεις καὶ προξενοῦν *ἀγάπην, χαρὰν, πίστιν, ἐργασίαν*», καθὼς εἶπεν ὁ Παῦλος (Γαλ. ε'. 22), καὶ τοῦτο ὁμοίως εἶναι ἀναμφίβολον. Διότι οἱ Πνευματικοὶ ἄνδρες παιδεύουν τὸ σῶμα με τοιαύτας σκληραγωγίας, διότι ἐβλάψε τὸν Ποιητὴν του καὶ διὰ τὴν κρατῆται πάντοτε ταπεινωμένον καὶ ὑπεταγμένον εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ. Σιωποῦν καὶ μονάζουν, διὰ τὴν ἀποφεύγουν καὶ τὴν παραμικρὰν βλάβην τὴν πρὸς τὸν Θεόν. Προσεύχονται καὶ προσέχουν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς εὐσεβείας διὰ τὴν ἔχουν τὸ πολίτευμά τους εἰς τοὺς οὐρανοὺς· μελετοῦν τὴν ζωὴν καὶ τὸ πάθος τοῦ Κυρίου μας ὅχι δι' ἄλλο, παρὰ νὰ γνωρίσουν περισσότερον τὴν ἰδικήν τους κακίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα καὶ ἐδωπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθοῦν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν με τὴν ἀπάρνησιν τοῦ ἑαυτοῦ τῶν καὶ με τὸν σταυρὸν εἰς τοὺς ὧμους, διὰ τὴν θερμαίνονται περισσότερον εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸ μῖσος τοῦ ἑαυτοῦ τῶν.

Αἱ ρηθεῖσαι ὅμως ἀρεταὶ ἡμποροῦν νὰ προξενήσουν εἰς ἐκείνους ποὺ βάλλουν ὅλον τους τὸ θεμέλιον εἰς αὐτὰς περισσοτέραν βλάβην ἀπὸ τὰς φανεράς ἁμαρτίας· ὅχι ἐξ αἰτίας αὐτῶν (διότι αὐτὲς εἶναι ὅλες ἀγιώτατες), ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἐκείνων ποὺ τὰς μεταχειρίζονται, ἐπειδὴ αὐτοὶ προσέχοντες εἰς αὐτὰς μόνον ἀφίνουν τὴν καρδίαν τους νὰ τρέχῃ εἰς τὰ θελήματα τὰ ἰδικὰ τῶν καὶ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος βλέποντάς τους, πὼς βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἴσταν στράταν τοὺς ἀφίνει ὅχι μόνον νὰ ἀγωνίζονται μετὰ χαρὰς εἰς αὐτοὺς τοὺς σωματικούς ἀγῶνας, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ ἐκτείνωνται, κατὰ τὸν μάταιον λογισμόν τους, καὶ ἕως εἰς τὰς τρυφὰς τοῦ Παραδείσου.

Ὅθεν καὶ νομίζουν οἱ τοιοῦτοι, πὼς ὑψώθησαν ἕως τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καὶ πὼς αἰσθάνονται τὸν Θεὸν μέσα τους· καὶ κάποτε βυθισμένοι ὄντες εἰς κάποιες μελέτες καὶ λογισμοὺς περιέργους καὶ ὑψηλοὺς νομίζουν, πὼς ἄφησαν σχεδὸν τὸν Κόσμον τοῦτον καὶ ἤρπᾳγησαν ἕως τρίτου οὐρανοῦ.

Ἀλλὰ εἰς πόσα σφάλματα εἶναι περιπεπλεγμένοι οἱ τοιοῦτοι, καὶ πόσον εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν τελειότητα ἡμπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ κάθε ἕνας ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἥθη τους. Διότι αὐτοὶ θέλουν νὰ προτιμῶνται ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἰς κάθε πρᾶγμα· εἶναι ἰδιόρρυθμοι καὶ ἰσχυρογνώμονες εἰς κάθε τους θέλημα· εἶναι τυφλοὶ μὲν εἰς ὅλα τὰ ἰδικὰ τους, ἐπιμελεῖς δὲ ἐξετασταὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, ἐάν τοὺς ἐγγίσῃ τις ὀλίγον εἰς τὴν ματαιὰν ὑπόληψιν τῆς τιμῆς, ποὺ αὐτοὶ νομίζουν πὼς ἔχουν, καὶ ποὺ θέλουν νὰ τοὺς ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι· ἢ ἐάν τοὺς ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἐκείνης τις εὐλάβειες καὶ τις ἀρετῆς,

Παραληρήματα ἀγρίως μὲν, διυαίως δὲ πληττομένου

Εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 24 τρέχ. ὡς Πειραιῶς Χρυσόστομος ὑπογραφόμενος, ἀφοῦ ἐδέχθη (καὶ θὰ δεχθῇ τίς οἶδε πόσας καὶ πόσας ἀκόμη ἐπιθέσεις) παρὰ πολλῶν χριστιανῶν, ἀκόμη καὶ συνεισκόπων του, διὰ τὴν δῆθεν μὲν θείῃ, ὡς λέγει, θελήματι, πράγματι δὲ ἰδίῳ αὐτοῦ διακαεῖ πόθῳ καὶ ἀκατασχέτῳ σπουδῇ εἰς Πειραιᾶ ἐπιδρομὴν του, ἐπειδὴ δὲν εὗρισκεν εἰς ποίους ἄλλους νὰ ἐκπαίῃ τὸ μένος του, ἐπὶ τέλους εὗρε τοὺς πτωχοὺς παλιοημερολογίτας.

Ὁ θεολόγος καθηγητὴς κ. Διον. Μπατιστάτος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Καθημερινῆς» διετύπωσε τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῶν θλιβερῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπεισοδίων, τὰ ὅποια ἐσανδάλισαν τὸ πανελλήνιον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Μπατιστάτος ἐτίετο κηρύττει τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, καὶ ἐπειδὴ αἱ σκέψεις του ἀπήρρεσκον εἰς τὸν Σεβασμιώτατον, ἐπελήφθη οὗτος τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐπιτεθῇ λαῦρος ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει ὡς πεπλανημένους, θύματα ἐπιτηδεῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικοῦ ἀγῶνι, ἐχθροὺς δὲ ἰδικούς του θανασίμους. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν γραφομένων του ἐπικαλεῖται προσωπικὰς παλαιὰς ἐπαφὰς καὶ συναντήσεις αὐτοῦ μετὰ τοῦ κ. Μπατιστάτου καὶ ἄλλων τινῶν καὶ λέγει «Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν ἔλθῃ γλῶτταν».

Ἐὰν ὁ Σεβ. ἐδέχθη καταιγισμόν πυρὸς παρὰ πολλῶν, καὶ παρ' οἰκείων συναδέλφων, οἱ πτωχοὶ παλαιοημερολογίται εἶναι ἀμέτεχοι. Διότι ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις ἐγκαθίστατο Ἐπίσκοπος Πειραιῶς, διὰ τοὺς Παλ' γίτα; τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον, καὶ οὐδεμίαν ὄρεξιν εἶχον νὰ ἐπέμβουν εἰς τὰ οἰκογενειακά ξένης πρὸς αὐτοὺς Ἐκκλησίας. Παρ' ὅλον ὅτι βλέποντες τὸν δημόσιον διασυρμόν τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας ἐθλίβοντο διὰ τὸ οἰκτρὸν κατάντημά της. Καὶ ὡς «οὐκ ἔδρα» ταῦτα συνέβησαν, διότι ὁ Νόμος τῆς Ταῦτοπαθείας εἶναι ἀδ. σῶπτος.

Ὑφίσταται δηλαδὴ καὶ αὕτη τὰ αὐτά, ἀπὸ τῆν κοσμικῇ ἐξουσίᾳ, ὅσα ἄλλοτε παρεκίει αὐτὴν νὰ διαπράξῃ ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ἐὰν τὸν Σεβασμ. ἐπεσκέφθη ποτὲ ὁ κ. Μπατιστάτος ἢ ἄλλος τις καὶ ἐὰν εἰς αὐτὸν ἐγένετο πρότασις νὰ ἀναλάβῃ «Ἀρχιεπίσκοπος» παλαιοημερολογιτῶν, ταῦτα στεροῦνται σοβαρότητος. Διότι οὐδεὶς ποτε ἔλαβεν ἐπίσημον ἐντολήν, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁργανώσεως τῶν Παλ'ιτῶν, νὰ κάμῃ τοιαύτην πρότασιν εἰς τὸν Σεβ. Ὅσα δὲ τυχὸν ἐλέχθησαν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν του ἀποτελοῦν ἀκαδημαϊκὰς συζητήσεις, κενὰς περιεχομένων, ἐκφραζούσας πιθανῶς εὐσεβεῖς πόθους τῶν ἐπισκεπτῶν του.

Περὶ δὲ διαρπαγῆς περιουσιῶν ὑπὸ τῶν Παλ'ιτῶν, ἃς μὴ γίνεται λόγος ὑπ' τοῦ Σεβ., διότι ἐὰν θελήσωμεν νὰ τοὺς παραβάλωμεν μὲ κατὰ λεγομένας θρησκευτικοφιλανθρωπικὰς ὁργανώσεις τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι «ἄλλοι ἔχουν

τὸ ὄνομα καὶ ἄλλοι τὸ χάρισμα». Ἄς μὴ πειράται δὲ νὰ προκαλέσῃ τὴν κοινὴν κατὰ τῶν πτωχῶν Παλ'ιτῶν περιφρόνησιν εἰρωνευόμενος αὐτοὺς ὡς ἀποτελοῦντας τρεῖς μερίδας. Διότι ὅσας μερίδας καὶ ἂν ἀποτελοῦν, ἡ ἀλήθεια εἶναι καὶ πανθομολογεῖται, ὅτι ἀποτελοῦν τὴν ὑγιεστέραν ἠθικῶς καὶ εὐσεβεστέραν μερίδα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ μολονότι φαίνεται, ὅτι ἔχουν διάφορα ὁρητήρια, ἐν τούτοις συγκλίνουν αἱ πεποιθήσεις αὐτῶν καὶ συμφωνοῦσαν εἰς ἓνα κοινὸν ἱερὸν ἀγῶνα διασώσεως τῆς ἀνεροστότητος τοῦ προγονικοῦ τῆς πίστεως θησαυροῦ, εἰτοιμοὶ εἰς πᾶσαν θυσίαν, μέχρις ἐσχάτων ἐξικνουμένην, ἰδίᾳ κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ ἐκ τῆς Δύσεως Ἄγγλος Μονιὸς ἀπειλεῖ σοβαρῶς τὴν σύλησιν αὐτοῦ.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ.κ. Ἀκακίου ἐτελέσθησαν αἱ κάτωθι χειροτονίαι:

1) Τοῦ ἐκ Παύλου Λεβαδείας Δημητρίου Κοτσικῶνα, χειροτονηθέντος βαθμηδὸν εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 11 Νοεμβρίου ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομ. Μηνᾶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νικολάου Παιανίας. Εἰς Πρεσβύτερον δὲ τὴν 15ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Τιμ. Προδρόμου Λουτοφίου Θηβῶν.

2) Τοῦ ἐκ Σάμου Νικολάου Τριανταφύλλου χειροτονηθέντος βαθμηδὸν εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγ. Νικολάου εἰς τὴν ὁμώνυμον ὡς ἄνω Ἱ. Μονήν. Εἰς Πρεσβύτερον δὲ τὴν 10ην ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ τῆς αὐτῆς Ἱ. Μονῆς.

3) Τοῦ ἐκ Μυτιλήνης Παναγιώτου Χίου χειροτονηθέντος βαθμηδὸν εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 13ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χαλκίδος.

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ.κ. Χρυσόστομου τὴν 13 Νοεμβρίου, ἐν τῷ ἐν Βόλῳ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην ὁ ἱερομόναχος Ἀντώνιος Παπακαλούσιος ἐφημέριος τοῦ ἐν Λαρίσῃ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

πού μεταχειρίζονται (ὁ Θεὸς φυλάξει!) εὐθὺς συγχύζονται, εὐθὺς ἀνάπτουν ὅλοι ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ γίνονται ἐξαλλοί.

Καὶ ἂν ὁ Θεὸς, θέλοντας νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ εἰς τὴν ἀληθινὴν στράταν τῆς τελειότητος, τοὺς στείλῃ θλίψεις καὶ ἀρρωστίας, ἢ παραχωρήσῃ νὰ τοὺς ἔλθουν διωγμοὶ (οἱ ὅποιοι εἶναι τὸ δοκιμαστήριον πού δοκίμαζει τοὺς γνησίους καὶ ἀληθινούς δούλους του), τότε φανερώουν τὰ κρυπτά τῆς καρδίας των, πὼς εἶναι διεφθαρμένοι ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν. Διότι εἰς κάθε λυπηρὸν γεγονὸς πού τύχῃ δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθῶν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένοντες ἀναπαυμένοι εἰς τὰς δικαίας, ἂν καὶ ἀποκρύφους κρίσεις τοῦ Θεοῦ, οὔτε θέλουν κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ταπεινωθέντος καὶ παθόντος υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ταπεινωθῶν ὑποκάτω πάντων τῶν κτισμάτων, ἔχοντες ὡς ἀγαπητοὺς φίλους των τοὺς διώκτας, ὡς ὄργανα τῆς θείας Ἀγαθότητος καὶ συνεργοὺς τῆς σωτηρίας των Ὅθεν εἶναι φανερόν, πὼς εὐρίσκονται εἰς μεγάλον κίνδυνον.

Διότι, ἔχοντες τὸν ἐσωτερικὸν ὀφθαλμόν, δηλαδὴ τὸν νοῦν τους ἐσκοτισμένον, βλέπουσι μὲ ἐκεῖνον τὸν ἑαυτὸν τους· καὶ στοχαζόμενοι τὰς ἐξωτερικὰς πράξεις πού κάμνουν, πὼς εἶναι καλαί, νομίζουν, πὼς ἔφθασαν εἰς τὴν τελειότητα καὶ τοιουτοτρόπως ὑπερηφανευόμενοι κατακρίνουν τοὺς ἄλλους. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μετατρέψῃ ἄλλος τοὺς τοιούτους, πάρεξ μιᾶ ξεχωριστῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ. Διότι εὐκολώτερον μετατρέπεται εἰς τὸ καλὸν ὁ φανερός ἁμαρτωλός, παρὰ ὁ ἀπόκρυφος καὶ σκεπασμένος μὲ τὸ κάλυμμα τῶν φαινομένων ἀρετῶν.

Τώρα λοιπὸν πού ἐγνώρισες πολὺ καθαρά, ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ καὶ τελειότης δὲν στέκεται εἰς αὐτὰς τὰς ἀρετὰς, πού εἶπαμε, ἥξευρε, πὼς δὲν συνίσταται αὕτη εἰς ἄλλα παρὰ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς Ἀγαθότητος καὶ μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἰδικῆς μας μηδαμινότητος καὶ κλίσεως εἰς κάθε κακόν· εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸ μῖσος τοῦ ἑαυτοῦ μας· εἰς τὴν ὑποταγὴν, ὅχι μόνον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν κτισμάτων δι' ἀγάπην Θεοῦ· εἰς τὴν ἀποστροφὴν μὲν κάθε ἰδικοῦ μας θελήματος, τελείαν δὲ ὑπακοὴν εἰς τὸ θεῖον θέλημα· καὶ πρὸς τοῦτοις εἰς τὸ νὰ θέλωμεν ὅλα αὐτά, καὶ νὰ τὰ κάνωμεν καθαρῶς εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ διὰ μόνην τὴν αὐτοῦ ἀρέσκειαν, καὶ διότι ἔτσι θέλει καὶ αὐτός, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὸν δουλεύωμεν.

Οὗτος εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀγάπης, ὁ ἐγγεγραμμένος ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἰδίου Θεοῦ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν δούλων του.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀπάρνησις τοῦ ἑαυτοῦ μας, τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεός.

Οὗτος εἶναι ὁ γλυκὺς ζυγὸς τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ φορτίον του τὸ ἐλαφρόν. Αὕτη εἶναι ἡ ὑποταγὴ πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, εἰς τὴν ὁποῖαν μᾶς προσκαλεῖ ὁ λυτρωτὴς ἡμῶν καὶ Διδάσκαλος μὲ τὸ παράδειγμα τὸ ἰδικόν του καὶ μὲ τὴν φωνὴν του.

Ὅθεν, σὺ ἀδελφέ, πού ποθεῖς νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ὕψος ταύτης τῆς τελειότητος, ἐπειδὴ καὶ εἶναι

χρεῖα νὰ κάμῃς μίαν παντοτεινὴν πάλην μὲ τὸν ἑαυτὸν σου, διὰ νὰ νικήσῃς ἀνδρείως καὶ νὰ ἐξουδενώσῃς ὅλα τὰ θελήματα μεγάλα καὶ μικρά, ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇς μὲ κάθε προθυμίαν τῆς ψυχῆς σου εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον· (διότι ὁ στέφανος δὲν δίδεται εἰς ἄλλον, παρὰ εἰς τὸν ἀνδρεῖον πολεμιστὴν)· αὐτὸς ὁ πόλεμος, καθὼς εἶναι δυσκολώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον πόλεμον, (διότι πολεμοῦντες ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἐν ταύτῃ πολεμοῦμεθα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας), ἔτσι καὶ ἡ νίκη πού κάμνομεν εἰς αὐτόν, θέλει εἶναι ἐνδοξότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ πλέον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν.

Διότι ἂν ἐπιμεληθῇς νὰ θανατώσῃς τὰ ἄτακτα πάθη σου καὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ θελήματά σου, θέλεις ἀρέσει εἰς τὸν Θεὸν περισσότερο, καὶ θέλεις τὸν δουλεύσει καλλίτερα, παρὰ νὰ μαστιγώνεσαι μέχρις αἵματος καὶ νὰ νηστεύῃς περισσότερο ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἐρημίτας, καὶ παρὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ καλὸν χιλιάδας ψυχῶν, ἐν ᾧ εἶσαι ἐσὺ κυριευμένος ἀπὸ τὰ πάθη. Διότι, καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ψυχῶν, παρὰ τὴν ἀπονέκρωσιν ἐνὸς μικροῦ θελήματος, ὅμως σὺ, ἀγαπητέ, δὲν πρέπει νὰ θέλῃς οὐδὲ νὰ κάμῃς ἄλλο πλέον κυριώτερον, παρὰ ἐκεῖνο πού ὁ Θεὸς ζητεῖ καὶ θέλει πλέον ἰσχυρῶς ἀπὸ σέ· διότι αὐτὸς βεβαιότατα καλλίτερα εὐχαριστεῖται εἰς τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι διὰ νὰ ἀπονεκρώσῃς ἐσὺ τὰ ἰδικά σου πάθη, παρὰ τὸ νὰ τὸν δουλεύῃς εἰς κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἔστω κι' ἂν εἶναι μεγάλο καὶ πολὺ, παρὰ βλέποντας τὰ πάθη σου.

Τώρα λοιπὸν, πού ἔμαθες εἰς τί συνίσταται ἡ χριστιανικὴ τελειότης, καὶ ὅτι διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃς πρέπει νὰ ἔχῃς ἓνα παντοτεινὸν καὶ σκληρότατον πόλεμον ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σου, εἶναι χρεῖα νὰ προμηθευθῇς τέσσαρα πράγματα, ὡσὰν ἄρματα ἀσφαλέστατα καὶ ἀναγκαιότατα, διὰ νὰ γίνῃς νικητὴς εἰς αὐτόν τὸν ἀόρατον πόλεμον, καὶ νὰ λάβῃς τὸν στέφανον.

Τὰ ὁποῖα εἶναι ταῦτα α', τὸ νὰ μὴ θαρρύνεσαι ποτὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου· β!, τὸ νὰ ἔχῃς πάντοτε ὄλον σου τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν· γ!, τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι πάντοτε καὶ δ!, τὸ νὰ προσεύχεσαι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν Γραφείων ἡμῶν θὰ ἐκτελῇται συνεχῶς ἀπὸ 8 π. μ. μέχρι καὶ 7 μ. μ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον, ὅπως προσέρχωνται ἐντὸς τῶν ὥρων τούτων διὰ τὰς ὑποθέσεις των, διότι μετὰ τὴν 7ην μ. μ. τὰ Γραφεῖα θὰ κλείωνται.

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Κατόπιν επίσημου και με αριθμόν πρωτοκόλλου τηλεφωνικής διαταγής του ύπουργου Δημοσίας Τάξεως κ. Χρ. Αποστολάκου ήνοιξαν αι πύλαι των ήμετέρων Ιερών Ναών του Τιμίου Προδρόμου εν Βόλῳ και τῆς Ἀγίας Τριάδος εν Ἀλμυρῷ, τὰς ὁποίας ἐσφράγησαν αι ἐκεῖ Ἀστυν. Ἀρχαὶ τῇ ἀπαιτήσει του νεσημερολογίτου Μητροπολίτου. Ἡδὴ ἀμφότεροι οἱ Ιεροὶ οὗτοι Ναοὶ λειτουργοῦν ἐλευθέρως.

Εἰς τὸν ὑπουργὸν κ. Αποστολάκον οἱ ήμετεροι Ἀδελφοὶ Μαγνησίας και ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῶν κ. Χρυσόστομος ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐκφράζουν εὐγνωμόνως τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας των.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. ἀποστολεῖς τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ὅπως, ἡ ὀπισθεν αὐτῶν εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν ἢ δι' ἐπιστολῆς, πληροφορώσι τὴν Ὑπηρεσίαν τῶν Γραφείων μας τίνα λόγον ἔχει τὸ ἔμβασμα τῶν χρημάτων, (λ.χ. ὑπὲρ του ἁγῶνος, ἢ του οἰκοτροφείου, ἢ ἐναντι συνδρομῆς του περιοδικοῦ, ἢ λογαριασμοῦ ήμεροδεικτῶν), ἵνα οὕτω διευκολύνηται ἡ καταχώρισις αὐτῶν εἰς τοὺς οἰκείους λογαριασμοὺς τῶν λογιστικῶν βιβλίων. Ἡ λήψις τῶν χρημάτων, ἀνευ σχετικῆς του ἀποστολέως πληροφορίας περὶ του σκοποῦ αὐτοῦ, ἐμβάλλει τὴν λογιστικὴν ὕπηρεσίαν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν και ἐξ αὐτῆς πολλάκις οἱ λογαριασμοὶ συγχέονται.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Ν. Σπ. Μπούρης κάτοικος Ν. Σμύρνης, Θεράκης 41, ἡλικίας 77 ἐτῶν ἀεπαύθη ἐν Κυρίῳ τὴν 30ην Νοεμβ. 1965, ἡμέραν ἑορτῆς του Ἀγ. Ἀνδρέου. Οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην του παρακαλοῦνται, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὸ 40θήμερον αὐτοῦ μνημόσυνον. Ἡμεῖς δὲ εὐχόμεθα εἰς τὴν σύζυγον και τέκνα αὐτοῦ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραγεγνημένα και οἱ Ἱεροὶ ἡμῶν Ναοὶ, ὅτι ἐνυπολόγησαν οἱ ήμεροδείκται 1966 τοίχου και ἐγκόλπια (τῆς τσεπῆς) και παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβασθοῦν ἐγκαιρῶς αἱ παραγγελίαι.

Τιμαὶ ήμερολογίων Τοίχου δεχ. Θ. —

» » Ἐγκολπίων (τσέπης) 3.
(Ἐκ τῶν Γραφείων Γ.Ο.Χ.)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐπανορθοῦντες τὰ ἐκ παραδρομῆς γραφέντα εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἀνακοινοῦμεν, ὅτι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Σταύρου ἐνταχθεὶς εἰς τὴν δύναμιν του ήμετέρου Ιεροῦ Κλήρου διορίσθη, ἐν λογίᾳ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, Τακτικὸς ἐφημέριος του ἐν Καβάλα Ἱεροῦ Ναοῦ του Ἀγίου Δημητρίου, δυνάμενος νὰ ἐξυληρετῇ προσκαλούμενος και τὰς θεησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν τῶν περιχώρων τῆς Καβάλας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἑορτὴν του ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου, θὰ πανηγυρίσῃ τὸ ἐν Παιανίᾳ (Στάσις Λαγοῦ 18η) Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον δι' ὀλοουκτίου Ἀγρυπνίας. Ἐπειδὴ ὁ Ἱερός Ναὸς του Ἡσυχαστηρίου τυγχάνει τρισυμπόστατος, παρεκτὸς τῆς τελεσθησομένης θείας Λειτουργίας ἐν τῷ φερωνύμῳ θείῳ θυσιαστηρίῳ του ἁγίου Θεοδοσίου, δι' ἐκείνους, οἵτινες δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν Ἀγρυπνίαν, θὰ τελεσθῇ δευτέρα θεία Λειτουργία εἰς τὸ δεύτερον θεῖον θυσιαστήριον του Ἀγίου Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

ΘΛΙΒΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας ἐγράφη, ὅτι εἰς τὰς διαμάχας τῶν Ἀρχιερέων αὐτῆς και τῶν Χριστιανικῶν Σωματείων ἀνεμείχθησαν δῆθεν και οἱ παλαιοημερολογίται. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀνυπόστατον. Διότι ἡ ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ Ὁργάνωσις τῶν παλαιοημερολογιτῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμειχθῇ ἐπὶ θεμάτων ἐκτὸς του περιβόλου αὐτῆς. Ἐὰν δὲ τίνα ἄτομα, ἐξ ἰδίας αὐτῶν ἐνεργείας, παρευρέθησαν εἰς τὰς γενομένας συγκεντρώσεις, διὰ τοῦτο οὐδεμίαν εὐθύνην φέρει ἡ ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Τὰ γεγονότα πάντως εἶναι ἀληθῆς, ὅτι οὐδένα ἐφῆκαν ἀσυγκίνητον, διότι πράγματι διεκυβεύθη κατ' αὐτὰ σοβαρῶς τὸ γόητρον και τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας και τῆς Πολιτείας, ἐκατέρωα τῶν ὁποίων ἐν τῇ πραγματικότητι διέπραξεν λάθῃ ἀσύγγνωστα, τὰ ὁποῖα ἀπεμάκρυναν ἀμφοτέρας του ἐδάφους και τῆς Κανονικότητος και τῆς Νομιμότητος.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΜΑΣ

- 1) Ὁ Ἀρχιμ. Πανάρετος Πετρίδης, μετέβη εἰς Σάμον.
- 2) Ὁ Αἰδεσ. Νικόλαος Καλοσκάμης εἰς Κάροστον.
- 3) Ὁ Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Κολοτοῦρος, εἰς Τήνον.